

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 17 SAYI: 96 Mart-Nisan 2007

Kadir Has ile Can Dünder

Kadir Has, Mete Has ve Talip Aksoy'un
Günlük Hasılatlarının Kamulaştırılması Harekâtı

Hızlı Balıklar

Sağlık, Kâr ve Faiz Dışı Fazla

Seçim Sath-ı Mailinde
Bir Medya İtirafçısı

Çekirdekten Yetişme Bir Şeriatçı:
TMSF Başkanı Ahmet Ertürk

Neo-liberalizmin soldaki uzantıları kükredi:
“Aydınlarımızın kılına dokundurtmayız”

İcazetli Siyasette
Eklektizmin Sefaleti

Solda Eski Seçim Taktiğinin Yeni Versiyonu:
Bağımsız Demokrat Adaylar

<http://www.kurtuluscephesi.com> 10. Yılında

Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban, Süleyman Aydemir, Cemalettin Düvenci

Kızıldere ve On'lar

- Onlar,
Halkın
Devrimci
Öncüleri'ydiler.
Mücadelelerinin
ve sonuçlarının
bilincinde
olarak savaştılar.
- Tarihin çarpıtılması ve devrimci
mücadelenin değersizleştirilmesinin
Kadir Has'ın ölümüyle birlikte ortaya
çıkan yansımaları üzerine.
- İstanbul Sıkıyönetim Askeri Savcılığı
İddianamesi'nden Kadir Has, Mete
Has ve Talip Aksoy'un kaçırılması
eylemi.
- Ekonomi ve siyaset dünyasında "hızlı
balık" düşkünleri üzerine bir yazı.
- Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik
Devrimci Gençlik'in yayınlamış
olduğu bildiri.
- TMSF tarafından T. Ciner grubuna ait
Sabah ve Atv'ye el konulması ko-
nusunda bir değerlendirme.
- AKP'nin TMSF başkanının "yaşam
öyküsü".
- Faşist milis saldırılarla
yılgnılığa düşen küçük-burjuvalara
masallar ve masalcılar üzerine.
- Legalizmin
eklektik teorileri üzerine genel bir
değerlendirme.
- Neo-liberallerin
"yeni" seçim taktikleri üzerine
kısa bir değerlendirme.
- Kurtuluş Cephesi'nin internet
yayınının 10. yılı.
- 3 ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU
MEHMET YILDIRIM,
NİHAT KURBAN,
SÜLEYMAN AYDEMİR,
CEMALETTİN DÜVENÇİ
- 4
- 5 KIZILDERE
VE ON'LAR
- 6 KADİR HAS İLE
CAN DÜNDAR
- 9 KADİR HAS, METE HAS VE TALİP
AKSOY'UN GÜNLÜK HASILATININ
KAMULAŞTIRILMASI HAREKÂTI
- 12 HIZLI
BALIKLAR
- 15 SAĞLIK,
KÂR VE
FAİZ DIŞI FAZLA
- 17 SEÇİM SATH-I MAİLİNDE
BİR MEDYA
İTİRAFÇISI
- 20 ÇEKİRDEKTEN YETİŞME
BİR ŞERİATÇI:
TMSF BAŞKANI AHMET ERTÜRK
- 23 NEO-LİBERALİZMİN SOLDAKİ
UZANTILARI KÜKREDİ:
"AYDINLARIMIZIN KILINA
DOKUNDURTMAYIZ"
- 25 İCAZETLİ SİYASETTE
EKLEKTİZMİN SEFALETİ
- 34 SOLDAKİ ESKİ SEÇİM TAKTİKLERİNİN
YENİ VERSİYONU:
BAĞIMSIZ DEMOKRAT ADAYLAR
- 37 <http://www.kurtuluscephesi.com>
10. YILINDA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalarını sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NİHAT KURBAN

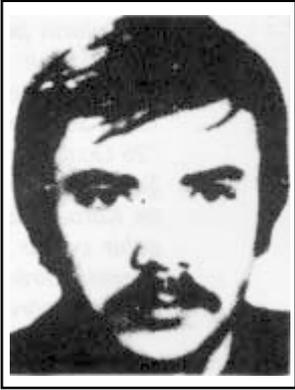
1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatanı olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

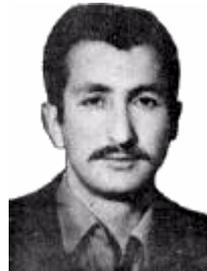
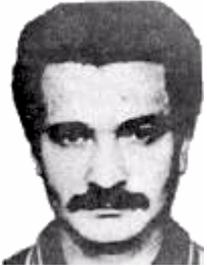
1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomizm sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

30 MART 1972 KIZILDERE

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun
SABAHATTİN KURT

1949 Gevaş
SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU

1949 Şarkışla
AHMET ATASOY

1946 Ünye
NİHAT YILMAZ

1937 Fatsa
HÜDAİ ARIKAN

1946 Çivril
ÖMER AYNA

1952 Dicle
ÇİHAN ALPTEKİN

1947 Ardeşen
ERTAN SARUHAN

1942 Fatsa
SAFFET ALP

1949 Kayseri

Kadir Has ile Can Dündar

12 Eylül, “yıldırım ve gökgürültüsü”yle geldi. Baskı, terör, işkence ülkenin her ilinde, ilçesinde, kasabasında görülmedik şiddette ve yoğunlukta sürdürüldü. İnsanlar sindirildi, pasifize edildi. Korku, düş kırıklığı ve yılgınlık insanların dört duvar arasına kapanmasını getirdi.

12 Eylül terörü insanların beyinlerinde derin izler bıraktı. İnsanlar devrimle ilgili hiçbir şey duymak istemez hale getirildi. Ve ardından boşaltılmış beyinlerin çeşitli söylemlerle, söylencelerle ve “yeni” ideolojilerle doldurulmasına sıra geldi.

Yine de insanların devrim isteği, devrimci mücadele çabası tümüyle sonlandırılmadı.

Ardından 1991’de Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı geldi.

Amerikan emperyalizmi, dünya çapında yeni bir ideolojik saldırı başlattı. Doğrudan CIA tarafından finanse edilen “medya” ve “aydınlar” operasyonları düzenlendi. Kendilerini “sol”da kabul eden, hemen her durumda “marksist” olmakla övünen küçük-burjuva aydınları ile devrimci saflarda yer alıp yılgınlığa düşenler bu operasyonların öznesi olarak ortaya çıktılar.

Legalizim baş tacı edildi. Silahlı devrimci mücadele “adı söylenmezlerin mücadelesi” haline getirildi.

Öyle bir süreç başlatıldı ki, gerçekler tersyüz edildi. Bunun başlanmadığı yerde, yeni “gerçekler” uyduruldu. Söylenceleri söylenceler, rivayetleri rivayetler izledi. Demagoji başlı başına “bilimsel söylem” hali-

ne dönüştürüldü.

12 Eylül öncesindeki faşist milis saldırılarla yaşamını yitirme noktasına gelmiş bir “bilim adamı”, faşist milislerin ilk finansatörü, destekçisi ve emperyalizmin işbirlikçi burjuvası Sakıp Sabancı’nın ardından şunları yazabildi:

“Vehbi Koç gibi, Sakıp Sabancı’nın arkasında bıraktığı eser de, ulusal sınırları aşmış kimliğini ortaya koyduğu kadar, ülkemizde emeğe açtığı büyük olanaklar bakımından övgüye lâyıktır. Fabrikalar, teknik ve sosyal bir olgudur. Sakıp Sabancı’nın cenazesinde yürüyenlerin arasında, sıradan büyük bir halk kesimi de vardı: Çalışanlara ‘ekmek kapısı’ açmış bir kişinin ruhuna dua ediyorlardı. Ayrıca, ‘alçakgönüllülüğü’ de bağlamıştı halkı. Yaygın şöhreti, okulları ve üniversitesi ile, eğitime olan katkılarında da geliyordu. Sanaat severliği, müzeciliği de unutulmaz... Özetle, sıradan bir sanayici değildi giden; topluma ve yaşamın güzelliklerine açılan bir kişi, bir ‘kişilik’ti... Onuruyla yaşayıp ölen bir kuşaktandır o! Anısının önünde saygılarıyla eğilelim...” (Server Tanilli, *Cumhuriyet*, 23 Nisan 2004.)

12 Mart dönemlerine 12 Eylül dönemleri eklendi. Devrimci mücadeleyi, silahlı devrimci mücadeleyi kötüleyen, karalayan her söz “medya”da geniş yer buldu. Legalistlerin katkılarıyla devrimci mücadelenin ta-

rihi ve stratejisi bir “hilkat garibesi”ne dönüştürüldü. Devrimin adı “umut”, devrimci mücadelenin adı “umudu büyütme” oldu.

İnsanların tarih bilincinin silindiği, tarihin çarpıtıldığı ve yer yer tümüyle değiştirildiği bu ortamda, eline para sıkıştırılan her “eski solcu”, geçmişe ilişkin, devrimci mücadelenin pratiğine ilişkin gerçekdışı ve çarpık “anılar”la ortaya çıktılar. Legalistler legalizmleri için, oportünistler oportünistlikleri için “en büyük tehlike” olarak gördükleri silahlı devrimci mücadelenin tarihinin ve teorisinin çarpıtılmasını yürekten desteklediler. Elllerinden geldiğince bu çarpıtma ve değiştirme operasyonlarına gönüllü olarak katıldılar.

İşte bu ortamda yetişen yeni kuşaklar, demagojilere alışkın kulaklarıyla devrimci mücadelenin tarihine ve gerçekliğine ilişkin çarpıtılmış ve değiştirilmiş bilgileri öğrendiler.

Ve tarihler 23 Mart 2007’yi gösterirken, silahlı devrimci mücadelenin ilk büyük eylemlerinden birisinin hedefi olan Kadir Has “hakkın rahmetine” kavuştu.

Kadir Has’ın ardından, yeni kuşakların “aşk yazarı”, “unutulmaz belgesel yapımcısı”, “araştırmacı-yazar” diye belledikleri Can Dündar, tüm pişkinliği ile şunları yazdı:

“Has, Coca Cola’nın Türkiye temsilcisiydi. Dev-Genç ise emperyalizmin simgesi olarak gördüğü Cola’ya karşı mücadele veriyordu. Trajikomik belki: O yıllarda Cola üretiminde olduğu kadar Cola’ya karşı mücadelede de Kadir Has’ın finans desteği vardı. Kendisine rahmet, ailesine başsağlığı diliyoruz.” (Kadir Has ile Mahir Çayan, *Milliyet*, 24 Mart 2007.)

Her ne kadar Can Dündar’ın yazısı “rahmet” ve “başsağlığı” ile bitirilmişse de, içinde Türkiye tarihinin en önemli eylemine ilişkin türlü “aynntılar” birbiri ardına sıralanmıştır.

Kadir Has’ın “moda”ya uygun olarak bir gazeteciye yazdırdığı “anıları”ndan uzun alıntılar yapan Can Dündar, gerçeğin ne olduğunu “araştırma” gereği bile duymamıştır.

Can Dündar, yazısında, bir yandan “Fezal Has yiğit kadındı. Kapıda ‘Kocamın kılına halel gelirse silahla peşinize düşerim’

diye bağırdı” diye yazarken, diğer yandan THKP-C’nin “işbirlikçi teknelci burjuvazinin en irilerinden, mülti milyoner Kadir Has, Mete Has ve büyük toprak mütegalibesi Talip Aksoy’un günlük hasılatlarının kamulaştırılması” eyleminde alınan 400.000 liranın “akibeti”nin peşine düşmüştür:

“Sonraki yıllarda hep karşılıksız yaptığı hayır işleriyle anılacaktı. Ancak hayatında verdiği en unutulmaz ‘karşılıksız para’ buydu. Diğer hayır işlerinin nereye gittiği belliyken, bu 400 bin liranın ne olduğu anlaşılmadı.”

Ancak “araştırmacı-yazar” Can Dündar paranın arkasını bırakmaya hiç niyetli değil-dir. Ve sahneye Kamil Dede’yi çıkarır:

“O para başımıza bela oldu. Numaralarını almışlar. Bozdurmak istediğimizde her yerde liste vardı. 143 bin lirasını Hava Kuvvetleri’nde tanıdığımız mutemet kanalıyla değiştirdik. Ve parayı yayın çıkarmada, örgüt ihtiyaçlarında, evlerin kirasında kullandık.”

Evet, bugün D. Perinçek’in İP’inin “genel sekreter yardımcısı” Kamil Dede, eylemde alınan 400 bin liranın “akibetini” böyle anlatmaktadır.

Kamil Dede’nin bu anlatımı, Necmi ve İlkay Demir’le birlikte “sosyal emperyalizm”i keşfederek THKP-C’yi karalamakta birbirleriyle yarışa giren dönemlerin anlatımından başka bir şey değildir.

Kamil Dede’ye inanılırsa, eylemde elde edilen para “yayın çıkartmada, örgüt ihtiyaçlarında, evlerin kirasında” kullanılmıştır.

Doğrudur. Alınan para “örgüt ihtiyaçlarında” kullanılmıştır. Ancak Kamil Dede 4 Haziran 1971 tarihinde tutuklanmış olduğundan paranın “akibeti”ni bilecek durumda değildir.

Her ne kadar bu “küçük ve önemsiz bir ayrıntı” olarak kabul edilebilse de, olayların içinde doğrudan yer almayanların uydurmalarnın ya da üçüncü şahıslar ağzından öğrenilmiş rivayetlerinin gerçekmiş gibi sunulmasının bir örneğidir.

Askeri savcılığın iddianamesinde de yer aldığı gibi, “numaraları tespit edilmiş olan paralar” 200 bin lira olup, bunun 140 bin lirası Haziran ayında Yusuf Küpeli’ye teslim edilmiştir. Mahir’lerin yakalanmasından sonra, THKP-C’nin çizgisini “sol sapma”

olarak ilan eden Yusuf Küpeli döneminde bu paralar, tümüyle saklanma için ev kiralanmasında ve işyerlerinin a ılmasında kullanılmıştır. Böylece Yusuf Küpeli,  rg t parasıyla (silahlı eylemlerden ya da  ye aidatlarından elde edilen paralarla) işyeri açma “geleneği”ni sola armağan etmiştir.

Tarih, tarihtir. “Küçük ve önemsiz ayrıntılar” kiŐiler tarafından “unutulmuş” ya da “doğru” anımsanmayabilir. Ancak tarihin yapıldığı zamanlarda, tarihin o bölümünde yer almamıŐ insanların “bilen” kişi edasıyla konuŐması, tarihin çarpıtılmasının basit araçları haline gelmiştir.

Evet, Türkiye tarihinin en önemli bir eylemine ilişkin Can Dündar’ın tanıklarından birisi “rahmetli” olmuş, diğerini bilmediği bir konuda konuŐturulmuŐtur. D n Sakıp Sabancı’nın ardından Server Tanilli “yağdanlık” yaparken, Şimdi sıra Can Dündar’a gelmiştir.

Günümüzde “yükselen değer”, işbirlikçi burjuvaların safında yer almak, onlara yararlanmak, “yağdanlık” yapmaktır. Üstelik bu işi yapabilmek için, Şöyle ya da böyle bir “sol” geçmişe ve görünüme ihtiyaç vardır. Her ne kadar Can Dündar’ın “geçmiŐi” lise yıllarında “sola bulaŐmak” ve sonrasında sıkıyönetim mahkemelerinde DY duruŐmalarını izlemekle sınırlıysa da, o, “sol kariyeri”ni “medya” aracılığıyla yapmıŐtur. Şimdi bu görevini, “bağımsız demokrat adaylar” listesine “Őakacıktan” adını yazdırarak yerine getirmeye çalışmaktadır.

Ama bütün bu çarpıtmalar, çarpıklıklar Can Dündar’ın işbirlikçi burjuvaziye yaranma çabası olarak değerlendirilse de, Can Dündar’ı Alaattin  akıcı’nın “akıllı ol” tehdidinden kurtarmaya yetmemiŐtir. Bakalım “bağımsız demokrat aday” olarak meclise girmek kurtaracak mı?

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin en irilerinden, müli milyonier Kadir Has, Mete Has ve büyük toprak mütegalibesii Talip Aksoy'un Günlük Hasılatlarının Kamulaştırılması Harekâtı*

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı İddianamesinden:

"İstanbul'da şehir gerilla eylemlerini yürüten tim mensupları, banka soygunlarının çoğalması neticesi, bankaların veznelerinde tedbirler almaları ve fazla para bulundurmamaya başlamaları üzerine gerek örgütçe kiralanan ev kiralarının ödemesi ve gerekse günlük ihtiyaçları ile silah ve mermi temini için fazlaca maddi imkanlara sahip olmaları gerektiğinden, bir yandan da sansasyon yaratarak Parti ve Cephe lehine ajitasyon ve propaganda yapabilmış olmak için İstanbul'un tanınmış zenginlerini silah zoru ile kaçıarak karşılığında fidye almaya karar vermişlerdir. Bu maksatla Sosyete-13 dergisinde çıkan isimlerden Kadir Has'ın kaçıırılması düşünölmüş, ancak bu şahsın yerini tesbitte güçlük çekildiğinden onun yerine yeğeni Mete Has'ın kaçıırılması hususunda karara varılarak bu şahsın evi, geliş gidışleri, ailesinin durumu tesbit edilmiştir.

Karar verilen eylemin icra edileceğı 4 Nisan 1971 günü Ulaş Bardakçı'nın Ankara'dan çaldığı Anadol araba ile saat 15.00 sıralarında Mete Has'ın oturduğu Bağdat Caddesi Suadiye 406 numaralı apartmanın önüne gelinmiştir.

Saat 17.00 sıralarında Mahir Çayan, Hüseyin Cevahir ve Ulaş Bardakçı Mete Has'ın dairesinin kapısını çalmışlar ve kapıyı açan müstahdem M. Sariusta'ya çektikleri tabancalarını göstererek susmasını, sesini çıkarmamasını ihtar etmişlerdir... Üç silahlı sanık, müstahdemi önlerine katarak Mete Has'ın eşi Fezal Has'ın oturma odasına gelmişler ve kımıldamamasını, bağıırıp çağıırmamasını, bir kötölükte bulunmayacaklarını, siyasi sebeplerle geldiklerini söylemişlerdir.

Saat 19.00 sıralarında kapı çalınmış, bu hal karşısında sanıklar kapının açılıp açılmaması hususunda bir tereddüt doğmuş, kapının açılmaması üzerine Mete Has kendi anahtarını ile açarak içeri gireceğı sırada sanıklar M. Sariusta'ya kapıyı açtırmışlardır ve tabancalarını Mete Has ile birlikte gelen Kadir Has ve Mete Has'ın kızı Berna Has'a tevcih ederek içeriye girmelerini söylemişlerdir. Sanıklar gelenleri de oturma odasına Fezal Has ve M. Sariusta'nın yanına almışlar, soru üzerine de Mahir Çayan alelade bir hırsız olmadıklarını, politik ve siyasi zaruretiler sebebiyle orada bulduklarını, heyecanlanmamalarını, kendilerini fena muameleye sevkememelerini, aksi halde yanlarında ipleri ve bayılıcı ilaçlarının bulunduğunu söylemişlerdir.

* THKC'nin I Nolu Bildirisi'nde harekât şöyle duyurulmuştur:

"Coca-Cola, Pe-Re-Ja, Elvan, Mercedes-Benz, Otomarsan fabrikası, Akbank ve daha pek çok şirket ve teşekkölün hissedar sahipleri olan Kadir Has, Mete Has, Adanalı büyük toprak ağası Talip Aksoy'un günlük hasılatları halkımızın devrimci kavgasında kullanılmak amacı ile kamulaştırılmıştır."

Mahir Çayan, arkadaşları silahlarıyla diğerlerinin başlarında beklerken Mete Has'ı yatak odasına çağırarak arabası olup olmadığını sormuş, anahtarını istemiş ve almıştır. Adı geçen sanık burada Mete Has'a kendilerinin banka soygunları ve diğer bazı eylemleri yapan gruptan olduklarını, kendisini götürüp karşılığında 400.000 lira fidye isteyeceklerini ifade etmiştir.

Bu arada rahatsızlanan Kadir Has yatak odasına alınarak yatırılmış ve başında Hüseyin Cevahir silahlı olarak nöbet beklemiştir.

Bundan sonra, Mahir Çayan, Mete Has'tan akşam kimsenin gelip gelmeyeceğini sormuş ve geleceği cevabını alınca kapıyı Mete Has'ın açacağını, kendisinin silahlı olarak arkasında bulunacağını, bir şey ima ettiği takdirde derhal vuracağını söylemiştir.

Saat 21.00 sıralarında beklenen misafirler Talip Aksoy, Fazilet Aksoy ve Yıldız Saygan gelmişler ve daha önce söylenildiği tarzda Mete Has hareket ederek kapıyı açmış ve misafirleri oturma odasına götürmüştür. Silahlı sanıklar yeni gelenlere de kıpırdamamalarını, mukavemette bulunmamalarını, ne söylerlerse onun yapılmasını ihtaren bildirmişlerdir. Bu aralarda dışardan diğer sanık Oktay Etiman ve Kamil Dede telefonla olayın cereyan ettiği evi aramışlar ve evden birisi telefona cevap verdiğinde, "Osman beyi istiyorum" diyerek bu işaret ile arkadaşlarıyla konuşmuşlardır.

Talip Aksoy ve ailesinin gelmesinden yarım saat sonra Fezal Has mutfakta, Mahir Çayan başında beklediği halde yemek hazırlamış ve birlikte yenilmiştir. Yemekten sonra Mete Has'tan aldıkları anahtarla yatak odasında bulunan kasayı açan sanıklar, içindeki Otomarsan fabrikasının açılış albümünü almışlar ve bunu evden ayrılırken yanlarında götürmüşlerdir.

Telefonla yaptıkları müteaddit konuşmalardan sonra sanık Mahir Çayan müstahdemi saat 23.00'e on kala apartmanın giriş kapısına inerek açacağını ve kapıda bulunan şahısları gayet iyi ve olağan bir tavırla karşılayarak daireye getireceğini tebliğ etmiş ve bu suretle 23.00 sıralarında Oktay Etiman ve Kamil Dede'de Mete Has'ın evine gelmişlerdir. Evde buldukları sürece telefonla konuşmaları da dahil olmak üzere sanıklar birbirlerine sayı ile hitap etmişlerdir. Bilahare yapılan teşhisler sonucu bir numaranın Çayan, iki numaranın Cevahir, üç numaranın Bardakçı, dört numaranın Etiman ve beş numaranın Dede olduğu anlaşılmıştır.

Saat 24.00 sıralarında Hüseyin Cevahir, Mete Has'ı koridora çağırarak bir süre sonra gideceklerini, Talip Aksoy'u da birlikte götüreceklerini söylemiş, Mete Has'ın bu işin burada halledilmesi tarzındaki beyanına karşılık da, 400.000 lira burada var mı diye konuşmuş, olmadığı cevabını alınca da işin burada halledilemeyeceğini, götürmeleri gerektiğini, pazarlığa başlamaya lüzum olmadığını ifade etmiş, Fezal Has aracılığı ile Kadir Has ile de konuşularak istenen meblağ söylenmiş ve pazarlığa yanaşılmamıştır.

5 Nisan 1971 günü saat 00.30-01.00 arasında Ulaş Bardakçı, Hüseyin Cevahir ve Oktay Etiman, Mete Has ve Talip Aksoy'u alarak dışarıya çıkarmışlar ve Mete Has'a ait otomobile koyarak gözlerini bantla kapatmışlar, Ulaş Bardakçı'nın kullandığı bu araba ile iki şahsı Erenköy Taşmektep Sokak Tenis Apartmanındaki daireye götürmüşlerdir.

Sanıklar iki şahsı kaçırmadan önce evde kalanları Kadir Has'ın bulunduğu yatak odasında toplamışlar, başlarında silah ile Kamil Dede bırakılmıştır. Bilahare Kadir Has ve birlikte aynı odada yatan Berna Has dışında, diğerleri oturma odasına alınmışlardır.

Mahir Çayan, Fezal Has'ın salonda oturmasına müsaade etmiş ve aralarında geçen konuşmada, para ödenmezse kocasının mutlaka öldürüleceğini, dönüşün olmadığını, varlıklarını ispat etmek durumunda olup fiyaskoya tahammüllerinin bulunmadığını, ideolojilerinin tahakkuku için silah almakta paranın gerektiğini söylemiştir.

Gece aynı şekilde şifreli olarak dışardan telefon edilmiş ve kaçırılan iki şahsın eve kapatıldıkları, durumlarının iyi olduğu bildirilmiştir.

Bu arada, Kadir Has ile yapılan konuşmada istenilen paranın ancak şirket kanalı ile bankadan alınabileceği ve bunun için sabahleyin şirket müdürlüğüne gitmek gerektiği anlaşılmıştır.

5 Nisan 1971 günü sabahı saat 07.30 sıralarında alışveriş bahanesi ile Çayan'ın

isteği üzerine kapıcı apartmandan uzaklaştırılmış ve apartmanın önünde bekleyen Cevahir ve Bardakçı'ya işaret verilmiştir. Hüseyin Cevahir daireye çıktığı sırada Mahir Çayan, Kadir Has'ı alarak aşağıya indirmiş ve Ulaş Bardakçı'nın kullandığı Mete Has'a ait araba ile Üsküdar arabalı vapur iskelesine gelinmiştir. Sırada bekleyen çok araba olduğundan Bardakçı'nın otomobili bilahare getirmesi kaydı ile arabalı vapurla Çayan ve Kadir Has Kabataş'a geçerek buradan taksi ile Şişli Halaskargazi Caddesindeki yazıhaneye vasıl olmuşlardır.

Sabahleyin evden Fezal Has'ın telefon etmesi üzerine beklemekte olan şirket müdürü ve Kadir Has'ın kayınbiraderi Ali Germirli'ye Kadir Has tarafından durum anlatılmıştır. Ali Germirli muhasebeciye 400 bin lira lazım olduğunu ve bunu temin edilmesini bildirmiştir. 200 bin lira bankadan çekilerek Mahir Çayan'a yazıhanede verilmiş, ikinci parti 200 bin liranın ne şekilde teslim edileceği hususunda bilahare talimat verileceği sanık tarafından söylenilmiştir.

Bu para temin edildikten sonra, Fezal Has'a şirketten telefon edilerek paranın eve gönderileceği, bunun yanında bulunan sanıklara sorulması istenilmiş ve uygun cevap alınması üzerine muhasebeci 200 bin lirayı Suadiye'deki daireye götürerek talimat beklemiştir. Saat 17.00'da telefonla talimat verilmiştir. Ancak evde beklenen süre içerisinde ikinci parti teslim edilmesi gereken 500'lüklerden bir kısmının seri numaraları tesbit edilmiştir.

Talimat uyarınca muhasebeci Suadiye'deki evden ayrılarak Etiler Çarşısı durağına gelmiş ve burada bekleyen Mahir Çayan'a gazete kağıdına sarılı 200 bin lirayı vermiştir.

Mahir Çayan ve paranın alınması sırasında orada bulunan Hüseyin Cevahir Levent'teki daireye gelmişler ve kendilerini bekleyen Ziya Yılmaz'a, Erenköy'deki daireye giderek paranın tamamen alındığını ve alıkonulan şahısların gece bırakılması talimatını götürmesini söylemiştir. Bu talimatı Ziya Yılmaz Erenköy'deki evde bekleyen Oktay Etiman ve Ulaş Bardakçı'ya iletmiştir.

Mete Has ve Talip Aksoy'un kapatıldıkları evde başlarında Oktay Etiman ve yüzünü tülle örttüğü halde Ziya Yılmaz beklemişler ve paranın teslim edildiği haberrinden sonra, Mete Has'ın para verilmemesi halinde kendilerine ne yapacakları sorusuna karşılık Oktay Etiman, ideallerini gerçekleştirmek için paraya ve silaha ihtiyaçlarının olduğunu, parayı almadan bıraktıkları takdirde bundan sonraki eylemlerde de fidye teminine imkan olmayacağını, bu sebeple kendilerini öldürmek zorunda kalacaklarını söylemiştir.

Mete Has'ın arabasının trafiğe bildirilmiş olduğu öğrenilince saat 23.30 sıralarında Bardakçı'nın civardan çaldığı Anadol marka arabaya gözleri flasterlenmek, elleri bağlanmak ve ağızlarına mendil sokulmak suretiyle Has ve Aksoy bindirilerek Fenerbahçe'de bırakılmışlardır. Hüseyin Cevahir ve Kamil Dede, aynı gün saat 14.30'da kadar Mete Has'ların evinde kalmışlardır. Telefonla Mahir Çayan tarafından verilen talimat üzerine evden ayrılmışlardır."

(İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nın 28 Şubat 1973 tarihli THKP-C İstanbul Davası İddianamesi.)

Hızlı Balıklar

“Globalleşme işdünyasında ‘Büyük balık küçük balığı yutar’ paradigmasını değiştirdi. Günümüzde önemli olan hız, esneklik ve çeviklik. Artık ‘Hızlı balık yavaş balığı’ yutuyor. Türk basınının hızlı balıklarından Referans gazetesi de bu yeni paradigmayı içselleştiren Türkiye’nin en hızlı firmalarını seçti. Türkiye’nin En hızlı firması Acıbadem Sağlık Hizmetleri olurken, ihracatın en hızlı firması da Ece Banyo Gereçleri seçildi.” (Referans, 1 Mart 2007.)

“Daha kararlı, daha hızlı ve daha güçlü T“K”P Emperyalist saldırganlığın yeni hamlelerinin hayata geçirilmeye başlandığı bir dönemde yapılan etkinliklerde, Türkiyeli komünistlerin emperyalizme karşı mücadelelerinin bundan sonra nasıl daha fazla büyütüleceğine dair yol haritası çizildi. Parti’nin daha hızlı hareket eden ve saldırılara anında yanıt üreten bir forma bürüneceği de vurgulandı.” (“Komünist”, Sayı: 283, 15 Eylül 2006.)

“Yurtseverler zamanın çok değerli olduğunu bilirler. Emperyalist planları bozmak için, hain ve işbirlikçilerden daha hızlı hareket etmeye çalışır, onlardan daha atak olmaya özen gösterirler.” (Yurtsever Cephe Programı, Yurtsever Cephe’nin Yolu.)

Dünya ekonomisinin 2000 yılında içine girdiği “durgunluk” (bunalım) sürecinin ilk yıllarında, kendi sözleriyle söylersek, “Amerika’nın genç kuşak gurularından” Jason Jennings *“It’s Not The Big That Eat the Small-It’s The Fast That Eat the Slow”* (Büyük Balık Küçük Balığı Değil, Hızlı Balık Yavaş Balığı Yutar) adında bir kitap yayınlamış, “hızlı balık” söylemi ekonomi çevrelerinde hemen benimsendi.

Google, Hotmail, AOL gibi internet kuşağının yakından tanıdığı şirketler bu yeni söylemin kanıtları ve gerçekliği olarak sunuldu.

İddia, “hızlı balıklar”ın, rakiplerinden önce piyasaya “ürün” sunarak satışlarını ve kârlarını artırdıkları şeklindedir. Eski deyişle, tüketici “beklentileri” konusunda “bur-

nu iyi koku alan” şirketlerin, yeni “ürün”leri rakiplerinden önce piyasaya sürerek yükselen kârlar elde etmelerinin nedeni “hız” olarak tanımlanıyordu. Böylece amiyane ekonomi bilgisiyle “Büyük balık küçük balığı yutar” sözü “tarih” olurken, “hızlı balık yavaş balığı yutar” sözü, işdünyasının yeni sloganı haline getirildi.

Bu söylem ve slogan eşliğinde 2001 Şubat krizi koşullarında Türkiye’nin “en hızlı balıklar”ı ise, Coca Cola, Garanti Bankası, Arçelik, Vestel, Bellona, İstikbal, Ülker ve Turkcell olarak ilan edildi.

Daha sonraki yıllarda “internet kuşağı”nın çok iyi bildiği Google, Youtube, Hotmail gibi “para basan şirketleri” “hızlı balık” söylemi için ideal örnekler olarak da gösterildi.

Ekonomi-politik bilgisine sahip olmayan, emperyalist-kapitalist ekonomiyi sadece borsa ilişkileriyle izleyenler açısından “yeni” ve “ilginç” görünen bu “hızlı balık” söylemi, “fırsatlardan yararlanma”nın (**oportünizm**) en kolay ve en kestirme yolu gibi görünüyordu. Ama ekonomi-politiği bilenler için durum hiç de böyle değildir.

“Hızlı balıklar”ın rakiplerinden önce piyasaya “ürün” sunarak elde ettikleri yüksek kârlar, kapitalist ekonominin en temel olgularından olan ve kapitalistlerin çok iyi bildikleri “**girişim kârı**”ndan başka bir şey değildir.

Kapitalizm koşullarında yeni ürün piyasaya süren her kapitalist, **piyasada ilk ve tek olmanın** avantajıyla ortalama kârın üzerinde bir kâr elde eder. Benzer durum, üretim sürecinde maliyetleri düşüren yeni makinelerin, yeni teknolojinin kullanılması sırasında da ortaya çıkar. Maliyetleri düşüren, dolayısıyla kâr oranını yükselten her yeni makineyi üretim sürecine ilk uygulayan kapitalist, rakiplerinden daha düşük maliyete sahip olduğu için ek bir kâr elde eder. Bu da yeni makinenin yaratmış olduğu “girişim kârı”dır.

Ancak kapitalist üretim ilişkilerinin yasa-sı, sermayenin kâr oranları düşük alanlardan yüksek alanlara doğru hareketini zorunlu kılar. Dolayısıyla bir alanda, ister yeni ürün nedeniyle, ister yeni makinelerin üretim sürecine sokulmasıyla olsun, yüksek kâr ortaya çıktığında, sermaye hızla bu alana akar. İşte “hızlı balık” hikayesinin “hız”la olan ilişkisi, bir yanıla “girişim kârı” sağlayan ilk ve tek oluş, diğer yanıla bu yüksek kâr getiren alana “en hızlı” sermaye yatırımı yapmaktan ibarettir.

Ama sermayenin daha yüksek kâr getiren alanlara doğru hareketi, tüm sermaye için geçerli olduğundan, bir süre sonra bu alanda yoğun bir sermaye yatırımı ve aşırı üretim kaçınılmaz olur. Marks’ın üretimde anarşi olarak da tanımladığı bu sermaye akışı, “yeni ürün”ün aşırı-üretimi ile sonuçlanır. Artık “yeni ürün”, pek çok sermaye tarafından üretildiğinden, ilk girişim kârı ortadan kalktığı gibi, talepten daha fazla arz söz konusu olur. Aşırı-üretim koşullarında, önce fiyatlar düşer, ardından satışlar durma noktasına gelir. Nihayetinde piyasalar “yeni ürün”le dolar, “yeni ürün” satılmamaz hale gelir; kârlar düşer, birbiri ardına iflas-

lar başgösterir.

“Hızlı balıklar”ın kaderi, tümüyle kapitalist ekonominin bu klasik işleyişine tabidir. Herhangi bir çarşı esnafının çok iyi bildiği gibi, “hızlı yükselen hızlı çöker”.

“Hızlı balık”ların diğer bir özelliği ise, kapitalist ilişkilerin bu gelişim sürecini karşılayacak yeterli sermayeye sahip olmayışlarıdır. Bu yüzden, başka sermayelerin (rakipler) aynı alanda yatırım yapmalarıyla birlikte ortaya çıkan rekabet koşullarında, rekabeti sürdürebilmek için yeterli sermayeye sahip olmadıkları için, bir süre sonra şirketlerini daha büyük sermayeye satmak durumunda kalırlar. Satıştan elde ettikleri parayla piyasadan çekilirler.

Bizim gibi geri-bıraktınlmış, emperyalizme bağımlı ülkelerde “hızlı balık” olmak ise, kamu kredisine ve tüketicilerin “medya” aracılığıyla yönlendirilmelerine bağlıdır. Dolayısıyla “hızlı balık” olmak, aynı zamanda **siyasal ilişkilere** sahip olmak demektir. Örneğin Ülker’in, Ramsey’in yükselişi AKP’nin hükümet olmasıyla birlikte ortaya çıkmıştır.

“Hızlı balık” olarak ithalatın liberalizasyonundan yararlanıp “servet” sahibi olanlar vardır. Halk deyişiyle, “dün aşıktan nefesi kokan” kimileri, yeni ithal mallar pazarlamasıyla yüksek kârlar elde etmişlerdir. Ancak yakından bakıldığında, bunların büyüklerinin tümüyle siyasal ilişkilere bağlı olduğu hemen görülür. Her siyasal iktidar değişmesiyle yeni “zenginler”in türemesi bunun en açık örneğidir.

Yazımızın başında yer verdiğimiz gibi, Doğan Holding’in *Referans* gazetesinin bu yıl düzenlediği “hızlı balık yarışması”nda birinci olan şirket şöyle tanıtılmaktadır:

“Acıbadem Sağlık Grubu küçük bir semt hastanesini 17 merkezli dev bir sağlık grubuna çevirdi. Türkiye’nin halka açık tek sağlık kuruluşu Acıbadem, 16 yılda borsa değerini 750 milyon YTL’ye çıkardı. Hizmette, finansmanda ve yönetimde inovasyonu benimseyen grup, kriz dönemlerinde bile yatırımlarına ara vermedi. 2004’teki 153 milyon dolar cirosunu 2005’te 228.4 milyon dolara yükseltti. 2005 yılını %50 büyüme ile tamamladı. Hastanede küçük operasyonlarla verimlilik iki katına çıkarıldı, hastanenin giderleri %50

düşürüldü. Buna karşılık gelirler %100 arttı.”

İşte bu “hızlı balık”ın sahibi olan Mehmet Ali Aydınlar, 1992’de ANAP’tan İstanbul/Bahçelievler belediye başkan adayı olarak siyasete girmesiyle birlikte “yükselişe” geçmiştir. M. A. Aydınlar’a ilişkin “medya”da yer alan son haber ise, Tayyip Erdoğan’ın “Mehmet Ali Bey gel, Şişli Etfal’i sana verelim. Yer de gösterelim, orada devlete modern bir hastane yap. Şişli Etfal’i ister hastane yap, ister alışveriş merkezi yap. Nasıl arzu edersen.” sözleri olmuştur.

Salt bu örnek bile ülkemizdeki “hızlı balıklar”ın nasıl hızlı olduklarını açıkça göstermektedir.

Özcesi, “hızlı balık”, her durumda “fırsatçıdır”, siyasal ve finansal ilişkileri sayesinde “burnu” her zaman rakiplerinden daha hızlı “koku” alır. M. A. Aydınlar olayında da olduğu gibi, sağlık alanıyla hiçbir ilişkisi olmayan sıradan bir Laleli “ muhasebecisi”, kısa sürede “mali müşavir” ve özel hastaneler patronu olur.*

Şüphesiz “hızlı balık” söylemi, “globalizm” demagojisinin basit bir aracıdır. Dolayısıyla, sadece ekonomi alanında değil, toplumsal, siyasal, kültürel alanların hepsinde kullanılan bir araç ve söylemdir. “Hızlı balık” söylemi, “fırsatçılık”ın ideolojik mantığının da dışı vurumudur.

Bu mantık, herşeyde “ilk olmak” ve “ilk” olmanın avantajı ile “girişim kâr”ını cebe indirmektir.

Yazımızın başında yer verdiğimiz gibi, “hızlı balık” söylemi ve mantığı legalistler arasında da “hak ettiği” yere sahip olmuştur. Onlar da, politikanın “oportünistleri” olarak, “hızlı balık”laşmayı bir “kâr”, “getiri” ve “prim” aracı olarak kullanmaya yönelmişlerdir. Legalist oportünistlerin “hızlı balık” söylemi ve mantığı, kapitalist-girişimcinin söylem ve mantığından farksızdır. SİP-TKP’si bu konuda “en hızlı balık” seçilecek kadar “atak”lığı ile bir örnek sayılır.

12 Mart günü bu “hızlı balık”ın “sanal

* Acıbadem’in borsa macerası ise Haziran 2000’de başlamıştır. Şirketin hisselerininin 30.000 TL üzerinden başlayan “halka arz” fiyatı, 2001 yılında 15.000 TL; 2002’de 2.319 TL; 2004’de 7.203 TL; 2005’de 4.530 TL; 2006’da 12.600 TL ve 2007’de 15.200 TL olmuştur. Kısacası, bu “hızlı balık” hisselerini alan “yatırımcılar”, yedi yıl içinde hiçbir getiriye sahip olmamıştır.

günlük gazetesi”nde şu haber yer almaktadır:

“Yurtsever Cephe 1 Mayıs 1977’nin 30’uncu yıldönümünde 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama kararı aldı.

Ankara’da gerçekleştirilen Yurtsever Cephe Genel Kurulu’nda bu sene 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması kararı alındı. Karar, dün gerçekleştirilen Genel Kurul’a katılan yüzlerce yurtsever tarafından alkışlarla karşılanırken, Taksim’e büyük kalabalıkların yığılması gerekliliği vurgulandı. Öte yandan Genel Kurul’a sunulan karar tasarisına, ‘1 Mayıs 2007’de Taksim dışında bir alternatif kabul etmiyoruz’ ibaresi eklendi. Söz konusu kararın alınmasında bu senenin 1 Mayıs 1977’nin otuzuncu yıldönümü olması ve AKP’nin iktidar dönemi boyunca emekçilere karşı emperyalizmin ve sermayenin takındığı saldırgan tavır belirleyici oldu.”

Bu habere göre, SİP-TKP’sinin “Yurtsever Cephe”si, herkesden daha “hızlı” olarak 1 Mayıs’ın Taksim’de yapılması “kararı”nı almış ve “başka alternatif kabul etmiyoruz” diyerek de kendisini “bağlamış” görünmektedir.

Ancak aynı açıklamaya ilişkin “haber” okunmaya devam edildiğinde şu sözlerle karşılaşılmaktadır:

“1 Mayıs 2007 için DİSK Başkanlar Kurulu tarafından yapılan açıklamada, 1977’de yaşanan katliamın 30. yıldönümünde Taksim-1 Mayıs alanının kutlamaların merkezi olması öngörülmektedir. Yurtsever Cephe bu yaklaşımın ilkesel olarak doğru olduğu kanısındadır.”

Evet, “hızlı balık”, sadece kendi “sanallığı” içinde “en hızlı” olduğunu göstermek için haberi bir parça “kurgulamıştır”.

Solda yer alan herkesin bildiği gerçek ise, DİSK’in 1 Mayıs 2007’yi Taksim’de kutlama kararını bir yıl önce aldığıdır.

İşte siyasetin “hızlı balık”ları ile ekonominin “hızlı balıklar”ı böylesine ikiz kardeşler.

Hemen hatırlatalım ki, “hızlı balık” teorisini Jason Jennings’in son kitabının adı, “*Less is More*”dur. (Az Olan Daha İyidir)

Gerisi “hızlı balıklar”ın bileceği iştir.

Sağlık, Kâr ve Faiz Dışı Fazla

[Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik **DEVİRİNCİ GENÇLİK**'in 11 Mart 2007 tarihinde yayınladığı bildiri.]

Bugün dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi, ülkemizde de sağlık hizmetleri, kamu hizmeti olmaktan çıkartılıp, bireysel ve özel hizmet haline dönüştürülmektedir.

1980'lerde ABD'de "sağlık hizmetlerinin rasyonalize edilmesi" sloganıyla başlatılan bu bireyselleştirme ve özelleştirme uygulaması, hastaneleri birer "şirket" olarak ele alıp, "hizmet maliyetleri"ne göre yeniden düzenlemeyi esas almıştır.

Türkiye'deki adıyla bu "sağlıkta dönüşüm programı", sağlıkta "bireysel sorumluluk" ya da "yaşam tarzı sorumluluğu" adı altında koruyucu sağlık hizmetlerini bireyselleştirmeyi amaçlar.

Sağlıkta "bireysel sorumluluk", bireylerin koruyucu hekimlik ve koruyucu sağlık hizmetlerinin yerine "bireysel yaşam tarzı çözümleri" (diyet, spor, jogging, eksersiz yapma vb.) yoluyla, kamu sağlık hizmetleri ve kamu sağlığının bir yana bırakılmasından başka bir şey değildir.

Yaygın bir "medya" propagandasıyla, kalp, kanser vb. hastalıklara ilişkin "ünlü uzman"ların el kitaplarıyla sağlık hizmetlerinin bireyselleştirilmesi, "sağlıklı yaşam için bireysel sorumluluk" adı altında tezgahlanmıştır.

Bugün sağlık hizmetlerinin artan oranda özelleştirilmesi, "parası olanın daha iyi sağlık hizmeti alabileceği" hastanelerin, özel kliniklerin vb. "ticarethanelerin" yaygınlaştırılması, devlet sağlık sigortasının özel sigortaya dönüştürülmesi, herşeyden önce, sağlık hizmetlerinin "maliyet" hesapları üzerinden "kârzarar" hesabına dönüştürülmesi demektir.

Herhangi bir tepkiyle karşılaşmaksızın birbiri ardına açılan, "para"sı olana "hizmet" sunan herhangi bir "hizmetler sektörü şirketinden" farksız özel hastaneler, American Hospital'ler, bu bireyselleştirmenin ve özelleştirmenin ön hazırlayıcıları olmuştur.

Bugün bu sürecin son aşamasına ulaşılmıştır.

Artık tüm sağlık hizmetleri, bireylerin sorumluluğunda ve özelleştirilmiş ticarethaneler aracılığıyla sürdürülecektir.

Herhangi bir kapitalist şirketin "maliyet hesabı"yla çalışan sağlık kuruluşlarının ortaya çıkartılması, aynı zamanda sağlık çalışanlarının, özel olarak da hekimleri bu "sağlık şirketleri"nin ücretle kiralanmış personeli haline dönüştürmektedir.

Bu sistem içinde hekimlerin yükümlülüğü, en düşük maliyetle en yüksek kâr elde etmek olacaktır.

"Sağlık şirketleri"nin kârlılığını sağlamakla yükümlü kılınmış hekimler,

düşük maliyetli, ama en yüksek kârı sağlayan “sağlık hizmetleri”ni, tedavi amacından çok, “tahlil” vb. adlar altında kâr getirci “hizmetlere” dönüştürmek zorunda bırakılacaklardır. Bu, açık biçimde sağlık hizmetlerinin etkinliğini, tedavi edici niteliğini ortadan kaldıracaktır.

Sağlık hizmetlerinde çalışanlar, hekimler, hemşireler, sağlıkçılar, artık bu “ticarethanelerin” ücretli çalışanları olarak çalışma süresine, maliyet düşürücü “tedavi” yöntemleri uygulamalarına bağlı olarak ücretlendirileceklerdir. Bu açık biçimde sağlık hizmetlerinde “prim sistemi”nin uygulamaya sokulması demektir.

Zaman birimi başına daha çok hastaya “hizmet” veren hekimler ve diğer çalışanlar daha yüksek “prim” alarak kendi bireysel ücretlerini yükseltme kaygısına düşeceklerdir.

Özelleştirilen ve şirketleştirilen sağlık hizmetleri, giderek “sağlık holdingleri”nin yönetiminde “tekelci” bir yapıya dönüşecektir.

Ve borsada işlem gören herhangi bir turizm şirketi, futbol kulübü gibi “borsaya” kota edilecek olan bu şirketler, her durumda borsadaki hisse senetlerinin değerini yüksek tutabilmek için kârlarını “maksimize” etmek peşine düşeceklerdir.

Çalışanların (hekimler, hemşireler, sağlıkçılar) ücretleri düştüğü oranda kârlarını artıracak olan bu “borsa sağlık şirketleri”, hekimleri ve çalışanları birer “açıkgöz ve açığız tüccar” konumuna indirgeyerek, hasta ile hekim arasında olması gereken güven vb. ilişkileri ortadan kaldıracaktır.

Sorun, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi yoluyla hekimlerin ve sağlık personelinin “şirket personeli” haline dönüştürülmesiyle sınırlı değildir.

Sağlık alanında her türlü şarlatanlığın başgöstermesine, sonuçları bilinmeyen “yeni tedavi yöntemleri”nin hastalar üzerinde denenmesine yol açacaktır.

Sağlık hizmetleri etkinliğini yitireceği gibi, hastaların hekimlere olan güvenleri de parayla yer değiştirecektir.

“Aile hekimliği” gibi, tümüyle “Avrupa’dan ithal”, “AB normları”na uygun değişikliklerle, hekimler “serbest rekabet” koşullarına itilirken, hastalar “PR”ı güçlü tüccar-hekimlerin eline teslim olacaklardır.

Bugün kendi içinde iflas etmiş “Avrupa sağlık sistemi”nin parçası olan “aile hekimliği”, “kişiyeye özel” sağlık hizmetleri sunumuyla meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Televizyonlarda yayına sokulan “hastane dizileri” aracılığıyla da insanlar bu duruma alıştırılmaktadır.

Bugün sağlık sisteminde yapılmaya çalışılan değişiklikler, açık anlatımıyla sağlık hizmetlerinin “herkese parası kadar sağlık”tan başka bir şey değildir.

Bütün bunlar, devlet bütçe giderlerini azaltmak, bütçe gelirleri üzerinden sağlık hizmetlerinin ve sağlık sigortalarının finanse edilmesini ortadan kaldırmak ve bu yolla daha fazla “faiz dışı fazla” vermeyi sağlamak için yapılmaktadır. Daha fazla “faiz dışı fazla” vereceği varsayılan devlet bütçesi ile daha fazla iç ve dış borç faizleri ödenmesi hesaplanmaktadır. Daha fazla faiz ödeyebilir hale gelen devlet bütçesi, daha fazla borçlanmayı da beraberinde getirecektir.

Özcesi, “borç yığının kamçısı”ysa, özelleştirilmiş sağlık hizmetleri de, kamçıların açtığı yaraları iyileştirmek ve yeni kamçılara dayanıklı hale getirmekten başka bir şey olmayacaktır.

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik DEVRİMCİ GENÇLİK

<http://www.antioligarsikgenclik.com>

Seçim Sath-ı Mailinde Bir Medya İtirafçısı

“Etibank A.Ş. hakim ortağı Dinç Bilgin ile Turgay Ciner arasında imzalanmış olan gizli sözleşmelerin yeni ortaya çıkması sonucunda, Bilgin ve Merkez Grubu'nun medya sektöründe faaliyet gösteren 63 adet şirketinin yönetim ve denetimleri 5411 Sayılı Bankacılık Kanunu'nun ilgili hükümleri uyarınca TMSF tarafından devralınmıştır.” (Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'nun (TMSF) 1 Nisan pazar günü yaptığı açıklama.)

Gazetelere göre, TMSF'ye gizli protokol bilgisini **Dinç Bilgin** vermiştir. Dinç Bilgin'in kamu alacağı'nın tahsil edilebilmesi için bu girişimde bulunduğu, üç ay önce TMSF ile arka arkaya üç ayrı toplantı yaptığı ve son olarak Mart ayının sonunda Dinç Bilgin, oğlu Önay Bilgin'le birlikte bizzat TMSF Başkanı Ahmet Ertürk'e, “Kamu menfaatinin bu bilgileri bilmenizden geçtiğini düşünüyorum” diyerek Turgay Ciner'le yaptığı 2001 ve 2002 tarihli gizli ortaklık belgelerini ibraz ettiği gazetelerde yer aldı.

“Gizli belgeleri” ele geçiren TMSF Başkanı Ahmet Ertürk, 1 Nisan pazar günü Sabah ve Atv'nin de içinde yer aldığı Turgay Ciner'in Merkez Grubu şirketleri ile Dinç Bilgin'in Medya Grubu şirketlerine el koydu.

TMSF Başkanı Ahmet Ertürk, elkonulan şirketlerin “altı ay içinde satışa hazır hale getirileceğini ve satılacağını” duyururken gazetelerde şu haberler yer almaya başladı:

“TMSF'nin operasyonunun üzerinden 24 saat geçmeden, iki uluslararası grup nihai fiyat, *'due diligence'* dan sonra kesinleşmek üzere Sabah medya grubuna 800 milyon dolar civarında bir fiyatı peşin olarak ödemeye hazır olduğunu ilettiler.

TMSF'yle temasa geçen taliplerin son 3-4 yılda dünyadaki satın alma

faaliyetlerinin yarıdan fazlasını gerçekleştiren *private equity fund*'lar (özel sermaye fonları) olduğu ileri sürülüyor.”

Böylece Turgay Ciner'in 5 yıl önce başlayan “medya patronluğu” macerası da (şimdilik) noktalandı. Ama “medya patronları” yeni bir “itirafçı” sahibi de oldu.

Kurtuluş Cephesi'nin Kasım-Aralık 2000 tarihli 58. sayısında şunlar yazılıdır:

“Egeli ‘zengin çocuğu’ Dinç Bilgin'in ‘yıldızı’ Turgut Özal'ın başkanlığıyla birlikte parlamaya başlamıştır. T. Özal'ın ‘Basın dünyasında ki tekelleşmeye karşı’ başlattığı ‘savası’, Ege bölgesinde *Yeni Asır* gazetesini yayınlayan Dinç Bilgin'in 22 Nisan 1985'de *Sabah* gazetesini İstanbul merkezli olarak yayınlamaya başlamasıyla büyük bir zafer kazanmıştır!

Dinç Bilgin, *Sabah* gazetesinin ‘kamuoyunu yönlendirme’ gücüne dayanarak ‘yükselişini’ sürdürmüş ve 1990'lara girildiğinde Medya Holding haline gelmiştir. *Sabah* gazetesiyse yürüttüğü ‘promosyon’lar *Sabah Pazarlama A.Ş.*'yi doğurmuş ve Medya Holding büyük bir tüccar haline gelmiştir. (Ekonomi dilinde ‘pazarlama’-cılık, ticaretten başka birşey değil-

dir.)

1994 yılına gelindiğinde Dinç Bilgin grubu diye adlandırılan Medya Holding'in şirket sayısı hızla artmış ve *Sabah* ile *Sabah Pazarlama A.Ş.*'-yi 'halka' açarak, borsaya 'kota' etmiştir. 2 Mart 1997 yılında 'özelleştirilen' Etibank'ı satın alarak 'bankalı holding' haline gelmiştir. *Sabah* gazetesinin 'köşe yazarları'nın sözleriyle ifade edersek, 'gazetecilikten başka bir şeyden anlamayan' Dinç Bilgin, finansmanını borsadan ve bankadan sağlayan büyük bir tüccar haline gelmiştir...

Mayıs 1998'den itibaren Türkiye'yi açık biçimde etkisi altına alan dünya ekonomik buhranı koşullarında pek çok şirket gibi Dinç Bilgin grubu da 'ödeme güclüğü' içine düşmüştür. Bu durumda Dinç Bilgin'in imdadına Etibank yetişmiştir. Etibank'ın %100'ler seviyesinden faizle topladığı paralar Dinç Bilgin grubuna ait şirketlere aktarılmış ve böylece bu şirketler piyasadan daha düşük faizle kredi sağlayabilmişlerdir.

'Vermeden almak Allah'a mahsustur'. D. Bilgin'e ait şirketler, her ne kadar piyasadaki faiz oranlarından daha düşük faizlerle Etibank kaynaklarını kullanmışlarsa da, bunların tekrar yerine konulması gereklidir. Aksi halde **iflas** kaçınılmazdır. Ve öyle de olmuştur.

Ancak ülkemizdeki tüm işbirlikçi burjuvalar gibi, Dinç Bilgin de içine girdiği 'darboğaz'dan kurtulabilmek için, tüm umudunu Nisan 1999 seçimlerine bağlamıştır. T. Özal'la kurulan ilk ilişkiden beri ANAP'ın şemsiyesi altında palazlanan Dinç Bilgin grubu, seçim sonrasında kurulmasını beklediği DSP-ANAP hükümetiyle bu 'darboğazdan' çıkacağını ummuştur. Ancak seçim sonrasında DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümetinin kurulması, devlet kaynaklarının 'üçer' paylaşılmasını zorunlu kılmıştır."

27 Ekim 2000'de, IMF talimatıyla, TMSF tarafından Dinç Bilgin'in Etibank'ına el konuldu.

30 Kasım 2000'de *Sabah Yayıncılık*'in

hisseleri MV Holding'e ve *Sabah* gazetesinin yönetimi MTM Haber Yatırımcılık A.Ş.'ye geçti. Turgay Ciner ise, bu "operasyon"un perde arkasındaki kişiydi. Ve *Sabah*, Atv ve diğer şirketler 2002 yılında resmen Turgay Ciner'in Park Holding'inin malı oldular.

Böylece "yükselen yıldız" Dinç Bilgin yerini Turgay Ciner'e bıraktı.

Turgay Ciner, Park Holding'in sahibidir. "Yükselişi", özelleştirmeler sırasında Havaş'ı satın alarak başlamış, ardından Ordu-Sinop elektrik dağıtımını, Penyelüks'ü ve nihayetinde Hopa Limanı'nı almıştır. Alpagut-Dodurga, Tunçbilek ve Soma linyit kömürü madenlerini satın alan Turgay Ciner'in iki büyük "yatırımı" ise, "savunma sanayi" alanında faaliyet gösteren, yönetiminde emekli generallerin yer aldığı Parksavsan A.Ş ile Riva Menkul Değerler şirkettir.

T. Ciner'in "ünlendiği" olay ise, "kumarhaneler kralı" Ömer Lütfü Topal'ın "gizli ortağı" olmasıdır. (Anımsanacağı gibi, Ö. Lütfü Topal cinayetinde Haluk Kırcı ve Abdullah Çatlı'nın da isimleri geçer.)

Bir "medya itirafçısı" olarak "gizli protokolları" TMSF başkanı Ahmet Ertürk'e kendi elleriyle teslim eden Dinç Bilgin, birkaç ay önce Kanal 7'de Nazlı Ilıcak'ın "özel konuğu" olarak ekranlara çıkmış, "28 Şubat süreci"nde yaptıklarından "pişmanlık duyduğunu" açıklamıştır.

Bugün *Sabah* ve Atv'ye el konulurken, Dinç Bilgin, "28 Şubat pişmanlığı"nın ardından "gizli protokolları" teslim ederek açık biçimde "itirafçılık yasası" hükümlerinden yararlandırılmış görülmektedir. Nitekim Dinç Bilgin'le "yıllarca birlikte çalıştık" diyen, yanağını okşayacak kadar Tayyip Erdoğan'la son dönemde sıkı fıkı olan ve *Sabah* gazetesi "başyazarı" Mehmet Barlas olayı yorumlarken açık biçimde "28 Şubat"a atıfta bulunmuştur.

Açıktır ki, babadan ve çekirdekten yetişme bir şeriatçının başkanlığında TMSF, Turgay Ciner'in "medya" grubuna el koyarak, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının "28 Şubat"ın rövanşını alma yönünde bir adım daha atmalarını sağlarken, aynı zamanda seçim sath-ı mailine, "medya"nın büyük bir bölümünün denetimine sahip olarak girmelerini sağlamıştır.

El konulan "medya grubu"nun kayyumluğuna **Yavuz Onursal**'ın atanması ise, el-koyma operasyonunun siyasal ilişkilerini ve

niteliğini daha da belirginleştirmiştir.

“Medya” haberlerinde Yavuz Onursal şöyle anlatılmaktadır:

“İzmir Yavuz Onursal’ı AP İlçe Başkanı olarak tanır. Babası Ragıp Onursal DP’nin İzmir Belediye Başkanıydı. Işıl Saygın çocukluk ve siyaset arkadaşı oldu. 1980 sonrası MDP ve Turgut Sunalp ile yakınlaştı. Aday adayı oldu. 12 Eylül öncesi Buca Belediye Başkanı olan Işıl Saygın’ın TBMM’ye taşınmasında önemli rol oynadı. Daha sonra Ankara’yı, ‘mesken’ tuttu. Aydın Menderes’in bürosunu kullanıyordu. 1990’lı yıllara gelindiğinde Yalım Erez ve Özer Çiller ile arkadaş olan Yavuz Onursal, Sabah Gazetesi’nin Ankara idari temsilcisiydi. Çiller’in yakınındaki Yalım Erez ile siyaset ve yol arkadaşıydı.

Dinç Bilgin’in şirketlerine elkonulmasından sonra Uzan grubuna geçti. Orhan Uğuroğlu ile birlikte kısa sürede Cem Uzan’ın en yakınındaki iki isimden biri oldu. Genç Parti ve siyaset fikrini bu ikili oluşturdu. Aktif çalışma dönemi başladı. 3 Kasım 2002 seçimlerinde Genç Parti’den Bursa milletvekili adayı olarak katıldı. Cem Uzan’ın mitinglerde konser verdirmeye fikrinin de babası olarak bilindi. Yavuz Onursal, Mavi A.Ş.’den Genç Parti’ye 19 milyon 750 bin YTL kaynak aktararak Siyasi Partiler Kanunu’na muhalefet edildiği iddiasıyla 17 kişiyle birlikte yargılandı.

Yavuz Onursal’ın AKP’liler içinde Abdullah Gül ve Kültür Bakanı Atilla

Koç’la düzenli bir hukuku var.”

Kanal 7 ekranlarında “28 Şubat” sürecinde yaptıklarından dolayı “pişmanlık” beyan eden Dinç Bilgin, bir ay önce Tayyip Erdoğan’ın yanağını okşayan Sabah gazetesini başyazarı “liboş” Mehmet Barlas ve nihayetinde “her devrin adamı” Yavuz Onursal ile TMSF başkanı Ahmet Ertürk, “medya”daki son operasyonun aktörleri olarak sahnede yer almışlardır. Açıkça “medya”nın “liberalleri” ile şeriatçılar, “milliyetçi-mafya adamı” olarak bilinen Turgay Ciner’e karşı ittifak içinde hareket etmişlerdir.

Gerek bu ittifakın, gerekse “medya”nın büyük bir bölümünün AKP’nin denetimine geçirilmesinin seçim sonuçları üzerinde nasıl bir etki yapacağı bugünden bilinemese de, “liberaller” ve AKP şimdilik bu ittifaktan mutlu ve memnun görünmektedirler. “Liberaller” AKP aracılığıyla bir kez daha kamu kaynaklarını talan edebilecekleri için, AKP ise seçimlere büyük bir “medya” desteği ile gireceği için mutlu ve memnundurlar.

Şüphesiz Sabah ve Atv’ye el konulması “operasyonu”, ülke tarihinin en büyük seçim operasyonudur. Şeriatçı bir başkanın yönetiminde TMSF, başlı başına bir ekonomik zor gücü olarak tüm “medya” üzerinde sallanan bir satır gibidir. Dolayısıyla bu “operasyon”, sadece el konulan “medya” kuruluşlarıyla sınırlı sonuçlar doğurmamaktadır. Başta Doğan medya grubu olmak üzere, tüm “medya”, TMSF’nin vesayeti altına alınmıştır. *Cumhuriyet* gazetesinin Turgay Ciner tarafından parasal olarak desteklendiği göz önüne alındığında, bu gelişmenin etkisi giderek daha da genişleyecektir.

Çekirdekten Yetişme Bir Şeriatçı: TMSF Başkanı Ahmet Ertürk

(Aşağıdaki röportaj 15 Temmuz 2005 tarihli *Milliyet-Business*'te yayınlanmıştır.)

Ertürk'e yönelttiğimiz ilk soru şöyleydi: “*Türk islam entelejansiyasında memleketiniz Malatya'nın adıyla anılan bir İslami akımdan sözediliyor. Bu akımın lideri babanız mıydı? Liderlik babanızdan sonra size mi geçti?*” Bu soruya gülümseyerek “Hayır” yanıtını verirken, “Bakın anlatayım” dedi ve sohbet yol almaya başladı.

Vatan gazetesinin başyazarı Ahmet Emin Yalman'a 1952 yılında Malatya'da bir suikast düzenlenmişti. Eylemin planlayıcısı olduğu söylenen ve Saatçi Musa adıyla bilinen Musa Çağıl'ı sizin çok iyi tanıdığınız söyleniyor. Bu doğru mu?

Onu tanımayan yoktur. Hatta sadece Malatya'dan değil; Türkiye'nin neresinden olursa olsun Ankara'ya üniversite öğrencisi olarak gelen herkes ya burs almak ya da yurt bulmak ya da kayıt yaptırmak için Saatçi Musa'dan yardım isterdi. Tabi ben 30 yıl öncesinden sözediyorum. Hatta o zaman adı sadece Saatçi değil, Saatçi ve Kitapçı Musa'ydı. Musa'nın o zaman Ankara'da İzzet Caddesi'nin köşesindeki pasajda hem saat tamiri yaptığı hem de kitap sattığı bir dükkanı vardı. Dükkanında daha çok sağcı cenahın okuduğu kitaplar bulunurdu. O küçücük dükkanda isteyen kitapları satın alır, isteyen de orada oturur okurdu. Böyle enteresan bir yerd.

Yalman suikastinin asıl faili Hüseyin Üzmez'dir. Saatçi Musa ise Üzmez'e yardım eden kişi olarak, yanılmıyorsam 7-8 sene yatmış bir adamdır. Çıktıktan sonrada 12 derece gözlükleriyle saat tamirciliği yapmaya başlamıştır. Saat işi o kadar ince bir iştir ki, o gözlüğüne ayrıca bir şey daha takardı. Dükkanı ise bir siyaset ve edebiyat mektebi gibiydi.

Saatçi Musa'nın dükkanı yalnızca 16 metrekaresiymiş. Bu küçücük yerde kimleri tanıdınız?

Sezai Karakoç'tan Erkan Beyazıt'a, Cahit Zarifoğlu'ndan, Nuri Pakdil'e, Kasım Özden Ören gibi o dönemin edebiyatçılarının büyük bölümünü ben orada tanıdım. Bugünün büyük politikacılarını da orada tanıdım. Korkut Özal'ından tutun, bugünkü Meclis'te bizim kuşağımızdan milletvekillerini, örneğin Turizm Bakanı Atilla Koç'la da orada tanıştım. Koç, o zamanlar sanıyorum İçişleri Bakanlığı'nda danışman ya da kaymakam gibi bir görevde bulunuyordu. Bugünün bakanları Zeki Ergezen de, Abdullah (Gül) Bey'de o dükkânın müdavimleri arasındaydı.

1971 muhtırasından sonra sükunet dönemi gelmişti. Önce bürokrat sonra siyasetçi adamların bir kısmı ya Ankara ya Türkiye dışına çıkmışlardı. Yani piyasada yoktular. Saatçi Musa o şekilde fonksiyon icra eden bir adamdı. Dükkanı 3-4 kişinin oturacağı 5-6 kişinin de ayakta dolaşarak sohbet ettiği bir yerd. Neredeyse Türkiye siyasetinin havası o dükkânda solunurdu.

Sizde mi buraya okul ihtiyaçları için Saatçi Musa'ya giderdiniz?

Benim bunlara ihtiyacım yoktu. Saatçi Musa'nın dükkanına o atmosfere olan düşkünlüğümden giderdim. Orada kitaplarını okuduğunuz şairleri, yazarları görürdük. Orası biraz da edebiyat-şiir düşkünyesiniz, bulunmaz bir ortamdı.

İslamcı fikir dünyasında Malatya Hareketi diye bir akım var mıdır?

Eğer Malatya Hareketi diye bir şey varsa bu tasavvuf karşıtı bir hareketti. İsmail Nacar'ı tanırırsınız. Nacar, o dönemlerde yeni liseyi bitirip Malatya'ya gelmiş bir adamdı. 1968'li yıllardan sözediyoruz. O dönem Malatya'da solun yükseldiği yıllardır. Nacar da daha çok MHP'nin sürüklediği hareketlerin içinde yeralan aktif birisiydi. İsmail'le o dönemden bizim tanışıklığımız vardır. İsmail'in şu andaki söylemi nasıldır? Tasavvuf karşıtıdır. Tasavvuf literatürünü yerden yere vuran görüş aslında Malatya'ya hakim olan görüştür. Tasavvufun yanlış bir İslam yorumu olduğuna inanılır. Saptırılmış diyenler de vardır. Tabi bu kadar sert görüşte olanlar da vardır, daha ortada olanlar da.

Tasavvufun yanlışlığı nasıl savunulurdu?

Tasavvufun iki tarafı vardır. Bir felsefi tarafı, bir de hayata dönük uygulama tarafı. Tasavvuf felsefi tarafıyla çok cazip, bütün İslam felsefesi denebilecek bir alandır. İnsanın öteki dünyayla ilişkisine, insan-dünya, insan-evren ilişkisine dair çok geniş bir bakış açısı getirir.

Tasavvuf gündelik hayata doğru indikçe Elazığlı tarikat lideri Kalkancı türü insanlar üretmeye çok müsait bir yapı olduğunu görürsünüz. Çünkü herkes kendinden menkul çıkıp 'ben şeyhim' diyebiliyor. Bunun bir otoritesi yok, hiyerarşisi, disiplini yok. Bir demagog çıkıp manevi değerler üzerinden kolayca insanları baştan çıkarabiliyor, onları yanlış yönlendirebiliyor, başka amaçlar için kullanabiliyor. Bu durum Anadolu'da çok yaygındır. Özellikle kırsal yörelerde kentlerin de varoşlarında böyle çok sayıda tip çıkar. Benim de Malatya'dan bildiğim, Kalkancı tipi insanlar vardır.

Sizin bir Kur'an tefsiriniz var. Bu konuda da Türkiye'nin önde gelen kişilerinden biri olduğunuz söyleniyor?

Abartmışlar. Ben çok küçük yaşımdan itibaren her cins kitap okuyan biriydim. Solun klasiklerinden İslam literatürüne ne varsa okurdum. Tabii 1960'lı yıllardan sözediyorum. Türkiye'de o dönem yayınlanan yeni kitap çok azdı. Hepsini de okuma fırsatı bulabiliyordunuz. Şimdi öyle değil. Ben hala fırsat bulduğumda kitapçı dolaşıyorum. Tefsirle ilgili bir özelliğim olduğu doğru ama bu durumun sosyal ilişkilerle dönük bir tarafı yok. Zaten meslek hayatım da ona izin vermedi.

Babanız aydın bir imammış, doğru mu?

Doğru, babam Diyanet İşleri Başkanlığı'nda görevliydi. Babam hem gayri resmi medrese eğitimini hem de resmi eğitim almış biriydi. Ortaokul okumuştur. Ama bu eğitim 40'lı-50'li yıllarda ciddi ve yüksek bir eğitimdi. O da çok okuyan, çok geniş kesimlerle ilişkisi olan bir kişiydi. Hatırlarım 68'li yıllarda sol önderler filan da babamı çok severdi. O da onlarla çok konuşurdu, çok sohbet ederdi. Malatya'da ciddi bir Alevi nüfus vardır. Babamın da o yıllarda Aleviler'le çok iyi diyalogu vardı.

Siz Siyasal Bilgiler Fakültesi (Mülkiye) mezunusunuz. Öğrenciliğiniz döneminde (1970'li yıllar) bu okul sol hareketlerin merkezi gibidir. Neden solcu olmadınız?

Ben Siyasal'da solun gerçekten çok yoğun bir ideolojik ve kültürel atmosfer oluşturduğu bir dönemde okudum. 1971 darbesi gelmiş, eylemcilik bitmişti, yenilgi psikolojisi vardı. O dönem solunda yenilgiden nasıl çıkarız, nasıl rövanş alırız psikolojisi hakimdi. Apo filan bizim sınıftaydı, yani sınıf arkadaşımız.

Solun fikri dünyanıza katkısı oldu mu?

Sol ideolojik ortam bize çok büyük katkı sağladı. İktisat tarihi, toplumsal diyalog gibi konular bizim de beslendiğimiz, yararlandığımız, düşüncemize büyük zenginlik katan kaynaklar oldu. Solun da tasavvuf için söylediğimi felsefi ve pratik iki ayrı tarafı vardır. Sol malesef iki tarafını birden kaybetti. O dönemde iki tarafta vardı. İsteyen istediği tarafına gidiyordu.

Benim gibi tipler solun toplumun vicdanı olan vicdanı temsil eden tarafından yararlanmaya çalışıyordu. Başkası onun militan tarafından yararlanıyordu. O yıllarda militanın el kitabı diye başlığı olan bir kitap okumuştum ben de .

Babamın arkadaşlarından biri bize gelmişti. Ben de o gün Komünist Manifesto-

to'yu okuyorum. Adam da imam hatipte hoca. Kim okuyor diye sormuş. Babam da 'bizim oğlan' demiş. Sonradan beni çok sevdi. İstanbul'dan gelmiş entelektüel bir tipti. "Seni manifestoyu okuduğunu görünce sevdim" dedi. Bizim Müslümanlar da solun o vicdanı temsil eden tarafına hep bir sempati olmuştur. O anlamda 'sol ortak bir damardır' denilebilir. Ben solculuğun varmak istediği yere başka yerden daha erken varacağımı düşündüm. Yani insanların mutlu olduğu, eşitsizliğin olmadığı bir dünyaya. Böyle bir dünya bize de iyiydi açıkçası.

Nakşiliğin Malatya'da hakim olduğu tespitini paylaşır mısınız?

İstanbul'da ya da Bursa'da ve diğer büyük kentlerde olduğu kadar değildi. Malatya gibi yerlerde Nakşiliğin çok küçük kolları vardır. Bütün taşrada durum aşağı yukarı böyledir. Nakşilik daha çok merkezlerde büyümüş gelişmiş bir tarikattır, yorum tarzıdır. Taşrada Nakşilik, Kadirilik gibi ayrımlar flulaşır, belirsizdir. Kim Nakşidir, kim niye Nakşidir kim niye Kadiridir, bunlar görünmez hale gelir. Bu nedenle Nakşilik mi daha yaygındı, öbür yorumlar mı daha yaygındı bir şey diyemeyeceğim.

Ama çok ciddi, genel ifadeyle tarikat altyapısı vardı. Tarikat oralarda insanların gündelik hayatlarında hem sosyallik sağlayan hem de düşünce-inanç dünyasındaki ihtiyaçlarına cevap veren bir olguydu.

Siyasal'ın o günkü atmosferi içinde neden solcu olmadınız?

Ben hiçbir zaman eğilim göstermedim. Solun bize hafif bir sempatisi vardı. Sıcak çatışma MHP ile yaşıyorduk. Bize MHP çizgisi dışında durduğumuz, biraz da ortak bazı söylemlerimiz olduğu için şefkatle bakıyorlardı. Zaten Siyasal'da MHP de çok zayıftı. Biz de MHP'li olmayan, imam hatipten gelmiş ve daha iddialı Müslüman tipler vardı.

Batık bankacılarla mücadele eden bir makamdasınız. Yoksullara tercüman olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Bu konum belki de Allah'ın bir lütfu diyebilirim. İdealizm ile romantizme sahip olmuş birilerinin eline her zaman geçmeyecek bir imkân, imtiyaz bu. Bir büyük sorumluluk aynı zamanda. Sizin kendinize karşı da büyük bir sorumluluk. Hukuk var, kanun var, yasal yetkiler var. Tüm bunların ötesinde bir de ne olup bittiğinin farkında olma var.

Siyasi romantikliğe halen ihtiyaç olduğu anlaşılıyor...

İnsanların gençlik taraflarını hep muhafaza etmeleri gerekiyor. Delikanlılık dönemlerini tutmak lazım. Finans ve reklamcılık sektörleri benim ideolojik olarak her zaman saldırdığım iki alandır. Örneğin sol reklamcılığa girdi, Türkiye'deki sol öldü. Business'ta okumuştum, Ersin Salman 68'li özünü koruduğunu iddia ediyor ama ben bunlara inanmıyorum. Sol olarak karşı çıktığın dünyanın reklamını yapıyorsun, pazarlamacılığını yapıyorsun; 30 sene reklamcılık yapacaksın hala 68 romantizmi mi koruyorum diyeceksin, böyle şey olmaz.

Sol bu değerlerini halen koruyor mu?

Bu değerler bugün yok maalesef, kaybettiler. İslamcılık da, solculuk da çok politize oldu, iktidar yarışına girdi. Her ikisini de öldüren reel politiklerdir. Bu nedenle Erbakan islamcılığı da Türkiye'ye yapılmış bir kötülüktür. İslamcılık ve sol, Türkiye'yi 5 yıl yönetme yarışına mahkum edilemeyecek kadar ulvi şeylerdir. Politika pragmatik seviyeye indirildi.

Neo-liberalizmin soldaki uzantıları kükredi: “Aydınlarımızın kılına dokundurtmayız”

Yazımızın başlığındaki sözler, neo-liberalizmin soldaki uzantısı olan ÖDP'nin başkanı Ufuk Uras'a aittir. Aşk yazılarının unutulmaz belgesel yapımcısı ve aşk yazıları yazarı Can Dündar'ın Alaattin Çakıcı tarafından “akıllı ol” tehdidi üzerine Habertürk ekranından Ufuk Uras'ın sözleridir bunlar.

Ufuk Uras, Hırant Dink'in öldürülmesiyle birlikte neo-liberal, globalizm ve AB yandaşı küçük-burjuva “aydınları” arasında baş gösteren korku ve panik ortamında “yüreklerle su serpen” bu sözleriyle, bir yandan A. Çakıcı tarafından tehdit edilen Can Dündar'a “sahip” çıkarken, diğer yandan korku ve panik içindeki küçük-burjuvalara “korkmayın, biz varız” mesajı vermeye kalkışmıştır.

Şüphesiz Hırant Dink olayı, bu kesimlerde korku ve paniğe yol açmakla birlikte, ilk kez karşılaşılan bir durum değildir. Yakın zaman içinde MHP'nin genel başkanı Devlet Bahçeli'nin “medya mensupları”nı isim vererek tehdit ettiğinde de benzer bir durum ortaya çıkmıştır. Yine benzer korku ve panik ortamı, değişik dönemlerde faşistler ve şeriatçılar tarafından gazeteci, yazar ve öğretim üyelerinin öldürülmeleri sırasında da ortaya çıkmıştır.

Her durumda faşist saldırılar karşısında paniğe ve korkuya kapılan küçük-burjuva sözde “aydınları” ve aydınları, çıkar yolu ya ülkeyi terk etmekte ya da sessiz kalmakta bulmuşlardır. Ama ne ülkeyi terk edişleri, ne sessiz kalışları faşist saldırıları engellememiştir. Olan tek şey, kendi bireysel ya-

şamlarını bir süreliğine “güvenceye almak”tan ibaret kalmıştır. Bu da, bir başka dönemde, bir başka nedenle faşistlerin hedefi haline gelene kadar geçerli bir “güvence”dir.

Faşist saldırıların kendilerine yönelmesinden büyük kaygı ve korkuya kapılan bu küçük-burjuva kesimlerinin, aynı kaygıları şeriatçıların güçlenmesi karşısında fazlaca duymadıkları da diğer bir gerçektir. “Radikal islamcı”ların kimi zaman Uğur Mumcu gibi aydınları hedef alan cinayetleri söz konusu olsa bile, “türban yanlısı” tutumlarıyla, “ılımlı islam destekçisi” konumlarıyla şeriatçılardan kendilerine bir tehlike gelmeyeceğine inanarak kendilerini güvenceye almışlardır.

İster devlet terörü, ister faşist terör, isterse “radikal islamcı” terör nedeniyle olsun, küçük-burjuva aydınları ve “sözde” aydınlarının kendilerine yönelik terör karşısında duydukları kaygı ve korkuları, her durumda sınıfsal özelliklerinin bir sonucudur. Dolayısıyla kendi sınıfsal özelliklerine uygun “sözcüler” de ortaya çıkar. İşte ÖDP, neo-liberalizmin soldaki uzantısı olarak bu kesimlerin “sözcüsü” ve “hamisi” olmaya çalışmaktadır. Hırant Dink'in cenaze töreninde “etnik” ve “ulusçu” söylemlerle, “hepimiz Ermeniyiz” diye ortaya çıkan ÖDP, Can Dündar olayında “aslanlar gibi” kükreyerek, “aydınlarımızın kılına dokundurtmayız” diye ortaya atılmıştır.

ÖDP ve başkanı Ufuk Uras, “aslanlar gibi kükreyerek” küçük-burjuva “aydınları”na

sahip çıkar görünürken, DY'nin geçmiş "hayalet"inin mirasına yaslanır. 12 Eylül sonrası kuşaklarına anlatılan söyleneceye göre, faşist milislere karşı "en kahraman" direnen onlar olmuştur. Doğal olarak böyle bir "miras"a sahip olanların, bugün de benzer bir "kahramanlık" yapabileceklerine inanılabilir. Her ne kadar "*dün dün de kaldı cancağızım, bugün yeni şeyler söylemek lazım*"ın hararetle savunucularının "dün"kü "miras"ları, bugünün "güvencesi" olarak ne kadar kabul edilebilirse.

Oysa DY, faşist milis saldırılara karşı bir yandan kitlelere "direniş komiteleri" ile mücadele çağrısı yaparken, diğer yandan, kendi sözleriyle ifade edersek, "Seksen öncesinin yoğun silahlı çatışma ortamı içinde DY ortamı gerginleştiren değil 'frenleyici' bir siyasi çizgi izle"miştir.*

1990'larda "aşkın ve biranın partisi" olarak ÖDP adıyla kendilerini yeniden örgütleyen DY'nin kariyerist-oportunist yöneticileri, her durumda kendi bireysel yaşamlarını garantiye alma peşine düşmüşlerdir. Bu "garantili bireysel yaşam" amacı, giderek "globalizm" ve AB yandaşı neo-liberal bir çizgiye oturtulmuştur.

Eski DY ve yeni ÖDP yöneticilerinden Melih Pekdemir'in sözleriyle, onların tek isteği, "sabah sıcak yataklarında uyanmak"tır. Böylece "uzun yaşama"nın sırrını da keşfetmişlerdir.

İşte ÖDP başkanı Ufuk Uras ile tehdit altında olduklarını düşünen küçük-burjuvalar arasındaki "doğal ittifak" da bu yolla kurulmuş olmaktadır.

Yıllardır söyledik, söylüyoruz, küçük-burjuvazinin "sol kanadı" olarak tanımlanabilecek ilerici, demokrat ve yurtseverlerin, faşist ve şeriatçı tehdit karşısında, oligarşinin

ve emperyalizmin saflarında yer alan küçük-burjuvazinin "sağ kanadı"ni "müttefik" olarak gördükleri sürece, bu tehditlere boyun eğmekten başka çareleri yoktur. Bugün bu "sağ kanat" tümüyle neo-liberalizmin ülke içindeki uzantılarıdır. Dolayısıyla bu "sağ kanat"ı müttefik olarak görenler, aynı zamanda neo-liberalizmin müttefiki olmak zorundadırlar.

ÖDP, neo-liberalizmin soldaki uzantısı olarak, kesin bir biçimde AB'nin emperyalist ülkelerinin çıkarlarının, "AB demokrasisi" söylemiyle savunucusu durumundadır. Onların gerçek bir demokrasi sorunları olmadığı gibi, faşist milis saldırılar karşısında tutarlı ve kararlı bir mücadele yürütmeleri de söz konusu değildir. (12 Eylül'de görüldüğü gibi.)

Faşist milislerin ya da bunların "mafya" uzantılarının tehdidi karşısında neo-liberallerle bir yere varılmayacağını, hem tarih, hem de gelişen olaylar açık biçimde göstermiştir.

Bu tehdit ve saldırılara karşı tek yol, anti-faşist mücadeleyi örgütlemek ve geliştirmektir.

Bunun dışındaki her yol, ya faşist terör yoluyla küçük-burjuva aydınlarının sindirilmesine, ya da şeriatçılarla işbirliğine çıkacaktır.

Söylencelere inanıp 12 Eylül öncesinin DY'sinin "mirasyedisi" ÖDP'ye kapılanlar, er ya da geç bu gerçeklerle yüz yüze geleceklerdir.

Evet, neo-liberalizmin sol uzantısı ÖDP'nin başkanı Ufuk Uras, "aydınlarımızın kılına dokundurmayız" diyerek kükremiştir. Kayahan'ın şarkısının sözlerini biraz değiştirerek söylesek:

Bir aslan kükredi, miyav dedi.

İcazetli Siyasette Eklektizmin Sefaleti

12 Eylül askeri darbesinden günümüze kadar yetişen yeni kuşak, içinde buldukları ilişkilerde her türlü nesnel bilgiden uzak tutulurken, yazılı ve görüntülü basın tarafından ("medya") kendilerine sunulan hazır, kurgusal (montaj) bilgilerle yetinmek zorunda bırakıldılar. Devrim, devrimcilik, devrimci mücadele, örgütsel faaliyet, örgüt vb. hakkındaki tüm bilgileri bu kurgusal bilgilerle sınırlıydı. Böylece, **bilgi eksikliği, genel tarihsel bilgi eksikliği**, örgütler ve örgütsel faaliyet üzerine bilgi eksikliği, nesnel bilgi ile kurgusal bilgi arasındaki farklılıkla belirlenen bir zıtlık ortaya çıkmıştır. Yazılı ve görüntülü basının, romanların, filmlerin, televizyon dizilerinin, aktüel haberlerin kurgusu içinde ve kurgusuyla devrimci mücadeleye ilişkin olarak elde edildiği zannedilen bilgiyle 'bilgi sahibi' kılınan yeni kuşak, eski(miş) devrimcilerin yozlaşmış ilişkileri içinde, bu bilgilerinin doğru olduğu kanısına ulaştılar. Bunun sonucunda devrimci mücadeleyle kesinkes çatışan ve devrimci mücadeleden dışlanması kaçınılmaz olan anlayışlar ve davranışlar, bu bireyler tarafından doğal kabul edildi ve pratikte de ona göre hareket etmeye başladılar.

Yıllardır süregiden depolitizasyon ve ideolojisileştirme süreci, bilginin tekil ve parçasal olduğu yanılsamasıyla birleşerek, bütünsel teorik bilgiden uzaklaşmayı ve **eklektizmi**¹ (seçmecilik)beraberinde getirdi.

Böylece **legalizm**, hiç sorgulanmaksızın (ve sorgulayabilmek için gerekli bilgiye sahip olunmaksızın) olduğu gibi kabul gördü ve benimsendi. Gerek kurgusal bilgi, gerek tarihsel ve Marksist-Leninist teorik bilgi eksikliği, legalizmin ve eklektizmin gelişmesi için uygun bir zemin teşkil ederken, aynı zamanda **kavramların içeriklerinin boşaltılması** bu zemini daha da güçlendirdi.

Bu süreçte, Marksist-Leninist teori ve devrimci deneyimler bir yana itildi. Marksist-Leninist dil ve terminoloji, eklektizmin basit araçları haline dönüştürüldü. İsteyen istediği kavramı ve terimi, istediği biçimde ve ne anlama geldiğini tanımlamaksızın kullanır oldu. Böylesi bir ortamda Marksist-Leninist dil ve terminolojiyle düşünceleri açıklamak, çivi yazısıyla yazı yazmaya benzetildi.

¹ *Eklektizm* (seçmecilik), proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkinin belirlediği sınıf mücadelesinde "ortada" kalan küçük-burjuva aydınlarının bir çizgisidir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin "üstünden atlamaya kalkan" küçük-burjuvazi, eklektizm ile, her iki sınıfın "en iyi", "en olumlu" yanlarını "alarak", her iki sınıfı "uzlaştırabileceğini" düşünür. Onlara göre, proletarya ile burjuvazinin "en iyi" ve "en olumlu" yanları seçilerek ortaya çıkartılacak "bileşim", tüm sınıf mücadelelerini ortadan kaldıracaktır! Genel tanımlamayla, *eklektizm*, "Değişik ve çoğu kez birbirinin tam karşıtı olan felsefe dizgelerinin, görüş açılarının, kuramsal öncüllerin vb. bağdaşmaz yanlarını görmezlikten gelerek, bağdaşabilir yanlarını düzenli bir bütün oluşturmadan bir araya getirme tutumudur."

Bilimsel olarak kavram, nesnel gerçekliğin insan bilincinde tanımlanmış biçimidir. Dolayısıyla, kullanılan kavramlar, aynı zamanda kişinin ya da ortaya konulan düşüncenin nesnel gerçekliği nasıl kavradığını, algıladığını ortaya koyar. Bu yüzden, her dünya görüşü ya da siyasal görüş, kendi kavrayışını belli kavramlarla, kavramlar dizgesi ile ortaya koyar. Ne anlama geldiği ve neyi ifade ettiği belirlenmiş sözcükler, böylece belli bir görüşün ifade edilmesinin temel araçları durumundadır ve bu yolla kavram haline gelirler. Tanımlanmamış ve her istenildiğinde değişik anlamlara sokulabilen sözcükler, kaçınılmaz olarak belirsizliği ortaya çıkarır ve bu tür sözcüklerle ortaya konulan görüş ve düşünceler de her yöne çekilebilir bir nitelik kazanır. Bu da, her türden oportünizmin kendisini kolayca gizleyebilmesini olanaklı kılar.

Gerçek bu olmakla birlikte, bunları söylemek hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. “Kimsenin anlamadığı” bir dilden konuşuluyormuşçasına dinleneceği kesindir. Bunun yerine siyasette legalizmin, teoride eklektizmin dilini kullanmak çok daha “anlaşılır” olmaktadır. Yukarda da ifade ettiğimiz gibi, kurgusal bilgiyle donatılmış, Marksist-Leninist teorik bilgiye sahip olmayan bireylerin “kulakları”, legalizmin ve eklektizmin seslerinden başka şey duymaz hale gelmiştir.

Bu “kulaklar” için, sözcüklerin bireylerin zihninde çağıştırdığı “imge”lere önem vermek, çağıştırmaların bireyden bireye değişen etkilerini eklektik bir teorik söylemle ifade etmek yeterli olmaktadır. Tarihsel ve teorik içeriğe sahip konularda, kolayca yargılar ilan edilebilir:

“Belli bir süre, sosyalist devrim perspektifini tek başına omuzlayan 1975 *Türkiye İşçi Partisi Programı*, bu anlamda kendini yenilemiş olmaktan çok uzaktı.

Kendini yenilemeyen aşılır...

Etkinliği çok sınırlı olan *Sosyalist İktidar* dergisinde 1979 ve 1980 yıllarında yazılanlar TİP Programı'nın, kimi doğrular içermesine *karşın* devrini doldurmuş tezlerini aşmıştır.

Tek bir noktayı merkeze koyduğu için: *İktidar*.”²

Bu sözleri söyleyen kişinin SİP-TKP'sinin

“genel sekreteri”³ olduğu gözönüne alındığında, “inanamlar” inanacak, ciddiye alınmayacak önemsemeyecektir.

Oysa bugünün “genel sekreter”inin sözlerindeki tarihsel ve teorik bir tartışma konusu olan “sosyalist devrim perspektifi”ni bir yana bırakırsak, TİP'in “aşılması” olarak tanımladığı “iktidar”, siyasal partilerin olmazsa olmazıdır.

Politik (siyasal) mücadele kavramı, **devlet iktidarını ele geçirme mücadelesini** ifade eder. Yani, siyasal (politik) mücadele, siyasal iktidarın ele geçirilmesi mücadelesidir. Bu nedenle, siyasal iktidar, siyasal mücadelenin temel hedefidir. **Siyasal iktidar** hedeflemeyen hiçbir hareket siyasal bir hareket olamaz. Siyasal iktidar kavramı ise, **devlet işlerine, yönetimine ve devlet faaliyetlerinin biçimi, görev ve içeriğinin belirlenmesine olanak veren gücü tanımlar**. Her siyasal parti, ister düzen partisi olsun, ister devrimci parti olsun, her zaman ve her yerde devlete ilişkin faaliyetleri kendi görüşleri çerçevesinde yürütmek amacıyla kurulur ve bu amaç için mücadele eder. Devrimci mücadele, bu bağlamda, siyasal iktidarın, sömürücü sınıflardan alınarak sömürülen sınıflara geçirilmesi mücadelesi olarak siyasal iktidar mücadelesidir. Bu yüzden, mevcut egemen sınıfların devlet aygıtının parçalanarak ele geçirilmesi devrimci mücadelenin temel hedefi durumundadır.

Siyasal iktidar, devlet iktidarıdır. Siyasal iktidar ile hükümet bir ve aynı şey değildir. Ülkemizde değişik dönemlerde açık biçimde görüldüğü gibi, düzen partileri, hükümet olmalarına karşın iktidar olamamaktadırlar. İktidar devlete ilişkindir, hükümet bu devletin biçimine uygun olarak oluşturulan **bir** yürütme (icra) organıdır.

Devrimci mücadele ise, politik iktidarın ele geçirilmesi mücadelesidir. Bu mücadele, bürokrasi ve militarizmiyle bir bütün olarak egemen sınıfların bir baskı aygıtı olan devletin **parçalanarak** ele geçirilmesi mücadelesidir. Böyle bir mücadele, kaçınılmaz olarak, egemen sınıfların baskı aygıtına

³ Bu kişinin halen genel sekreter görevi yapıp yapmadığı bilinmemektedir. Çünkü legalizmlerini garip bir “gizlilik” görünümü altında kendi “üye”lerine kabul ettiren bu parti, yasal kongresinde yapılan seçimlerin sonuçlarını “legal olarak” açıklamamıştır.

² C. Hekimoğlu (K. Okuyan), Gelenek, Sayı: 15.

karşı yürütülen bir mücadele olacağı için, bu baskı aygıtının zor güçlerine karşı mücadele demektir. Engels'in deyişiyle, zor, siyasal zor, ordu ve donanma demektir. Egemen sınıfların baskı aygıtı olarak devlet, ordusuyla, diğer silahlı güçleriyle, mahkemeleriyle, cezaevleriyle bu mücadelenin karşısında yer aldığından, devrim mücadelesi, şu ya da bu biçimde devrimci zor uygulamasına sahne olacaktır.

SİP-TKP'sinin Boran-Aren oportünist TİP'ini "aşmakla" övündüğü "iktidar" böylesine açık ve yalın bir gerçeklikten başka bir şey değildir.

Bu açık ve yalın gerçekliğe karşın, birilerinin çıkıp "biz iktidar sorununu temele koyarak TİP'i aştık" diye böbürlenebilmesi, ancak tarihsel ve teorik bilgi eksikliği koşullarında mümkündür.

Legalizm ve eklektizmin egemen olduğu ortamda içeriği boşaltılmış kavramlarla konuşmaya, kurgusal bilgiyle "siyaset yapmaya" ilişkin bir başka örnek verelim:

"TKP ... 'ulusların kaderlerini tayin hakkı' **ilkesini mutlaklaştıran bir yaklaşımı uzun bir süredir reddetmektedir.** (abc) Bu tutum zamanında Yugoslavya için geçerli olmuş ve uzun yıllar banış içinde bir arada yaşayan ulusların emperyalistler tarafından birbirlerine karşı kıskırılmasına, bu ülkenin parçalanmasına ve her bir parçanın tamamen uluslararası tekellerle savaş baronlarının denetimine girmesine tavır alınmıştır. Gelişmeler 'özgürlük arayan' ulusların kaderlerinin emperyalistler tarafından teslim alındığını göstermiştir."⁴

Evet, "büyük söz" edilmiştir: ulusların kaderlerini tayin hakkı "ilkesini mutlaklaştıran bir yaklaşımı uzun bir süredir reddetmek".

Burada ilk soru şudur: **ilke** nedir ve "ilkenin mutlaklaştırılması" ne anlama gelir?

İkinci soru ise, ulusların kaderlerini tayin hakkı **ilkesi** nedir ve nasıl mutlaklaştırılır?

Bilineceği gibi (ve "kongre raporu" yazan "teorisyenlerin" in de bileceği gibi) ilke, TDK sözlüğündeki karşılığı ile, temel düşünce, temel inanç, her türlü tartışmanın dışında sayılan öncüdür.

"ilke"nin "mutlaklaştırılması", bizatihi

ilke sözcüğünün kendi içeriğidir. Bu yüzden "ilke"sini "mutlaklaştıran bir yaklaşımı reddetmek" demek, ilkelerde tartışma yapılabileceği, ilkelerden "taviz" verilebileceği, daha tam ifadeyle, ilkelerin pazarlık konusu haline getirilebileceğidir, Türkçesiyle "ilkesizlik"ten başka bir şey değildir.

Ama SİP-TKP'de toplanmış olan SBKP revizyonizminin günümüzdeki eklektik "yoldaşlar"ı, açıkça "ilkesizlik"ten söz etmekten çekinmeyecek kadar "pervasız"dırlar. Çünkü yeni kuşak kurgusal bilgiyle büyümüştür, teorik bilgiye, tarih bilgisine ve bilincine sahip değildir.

İkinci soru, yani ulusların kaderlerini tayin hakkı, ilke sözcüğünden çok daha tarihsel ve teorik bir konudur. Marksizm-Leninizmin bu konudaki saptamalarını az çok bilenlerin hemen anımsayacağı gibi, ulusların kaderlerini tayin hakkına ilişkin bir "mutlaklaştırılmaz" saptaması mevcuttur, ancak SİP-TKP'sinin "kongre raporu"nda yazılanlardan çok farklı içeriğe sahiptir.

"... devrimci proletarya milli meseleyi ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında ele alır. Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ışığı altında diyoruz ki: "Her şart altında, her zaman meseleyi mısak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir veya kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır" diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlardır. Oysa, devrimci proletarya, meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının öngördüğü *ayrılma, özerklik, federasyon vs.* çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar."⁵

Mahir Çayan yoldaşın kaleme aldığı, THKP-C'nin görüşlerinin ifade edildiği *ASD'ye Açık Mektup*'ta ifade edilen bu sözler, Lenin'in ulusların kaderlerini tayin hakkına ilişkin şu saptamalarının yinelenmesidir:

"Programımızın maddesi, siyasi kaderi tayinden, yani ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkından başka an-

⁴ SİP-TKP 8. Kongre Raporu.

⁵ Mahir Çayan, *ASD'ye Açık Mektup*, Ocak 1971.

lama gelecek biçimde yorumlanamaz.”⁶

“... marksistlerin programındaki ‘ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri’ ilkesi, tarihsel ve iktisadi bakımdan, siyasal kaderlerini tayin etme, siyasal bağımsızlık, ulusal bir devletin kurulmasından başka bir anlama gelemmez”⁷

Lenin, her zaman ve her yerde, ulusların kaderlerini tayin hakkının “ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı” olduğunu altını çizer, ancak **hak** ile hakkın **kullanılması** birbirinden özenle ayrılır.

Ezilen ulus milliyetçileri, hemen her zaman ve her yerde, “pratik” olma iddiası ile “ayrılma hakkının kayıtsız şartsız kullanılması” yanında tutum alır ve herkesin de bu tutumu desteklemesini ister.

İşte ulusal sorunda, ulusların kaderlerini tayin hakkında “**mutlaklaştırılan**” tek konu, bu hakkın “ayrılma” şeklinde kullanılmasına ilişkindir ve ezilen ulus milliyetçilerinin istemidir.

Yazımızın amacı ulusların kaderlerini tayin hakkını ele almak olmadığı için, konunun tarihsel ve teorik temellerini ayrıntılı olarak ele almak durumunda değiliz. Şu kadar açıktır ki, ulusların kaderlerini tayin hakkı ile bu hakkın “ayrılma” şeklinde kullanılmasının mutlaklaştırılması birbirinden farklı şeylerdir.

SİP-TKP, “ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesini mutlaklaştıran bir yaklaşımı uzun bir süredir **reddetmektedir**” derken, ezilen ulus milliyetçiliğinin “ayrılma”yı mutlaklaştıran tutumlarını “reddettiğini” değil, bizatihi ilkenin mutlaklaştırılmasını reddettiğini söyleyerek, Marksizm-Leninizmin bu ilkesini ayaklar altına alır.

Bu ilkesizlik, anti-marksist tutum aynı “rapor”da, kendi tutumlarının “... zamanında Yugoslavya için geçerli olmuş” denilerek sunulurken, Sovyetler Birliği vb. tarihsel olgular bir yana bırakıldığı gibi, Tito’nun anti-sovyetik ve revizyonist tezleri de kendi eklektik teorilerinin bir parçası haline getirilmiştir. Bununla da yetinmemişler, “Gelişmeler ‘özgürlük arayan’ ulusların kaderlerinin emperyalistler tarafından teslim alın-

dığını göstermiştir” diyerek, “yepyeni” durumlardan söz ediyormuş bilgiçliği yapmaya kalkmışlardır. Oysa “gelişme” olarak sunulan bu “yeni” durum, hiç de yeni değildir. Yıllar önce Rosa Luxemburg tarafından ulusların kaderlerini tayin hakkını reddetmenin bir gerekçesi olarak sunulmuştur.

Rosa Luxemburg’un, “büyük kapitalist güçlerin gelişmesinin ve emperyalizmin, küçük ulusların ‘kendi kaderlerini tayin etme hakkı’nı bir düş haline getirdiği”ni söyleyerek ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesinin geçersiz olduğunu iddia etmesi üzerine Lenin, “burjuva toplumda, ulusların siyasal kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri ve devletlerin bağımsızlığı sorununun yerine, bunların iktisadi bağımlılığı sorununu koymuştur”⁸ diye yanıtlamış olması, aynı zamanda bu olguların “yeni” olmadığını da ortaya koyar.

SİP-TKP, “ulusal sorun” üzerinden “siyaset” yapma uğruna, R. Luxemburg’un tezlerini de savunmaya kalkışır.

Her eklektik teori, kulağa “hoş” gelen şeyleri bir araya getirmeye çalışır. Eğer ortada bir kavram keşmekeşi, içeriği boşaltılmış kavramlar yığını bulunuyorsa, eklektizmin işi daha da kolay olacaktır.

“Demokrasi”, sosyalizm mücadelesi açısından da kirlenmiş bir sözcüktür. Çok uzun bir süre, dünyanın hemen her yöresinde, demokrasi yahut demokrasiyi geliştirip ilerletme amacıyla sosyalizm mücadelesi ikinci plana, hatta gündemin dışına itilmiş, görülmesi imkansız bir uzak hedef olarak unutulup gitmiştir. Sosyalizm için mücadele edenlerin bunu unutmaları, öyle sıradan, bağışlanabilir, ‘insanlık hali’ sayılabilir bir zayıflık değil, ölümcül bir unutkanlıktır.”⁹

Bu yargıları ilan edenlerin, “sosyalist devrim” ile demokratik içeriğe sahip olan “ulusların kaderlerini tayin hakkı”na bağdaştırılmeleri zaten olanaksızdır:

Lenin şöyle yazmaktadır:

“Ulusların kaderlerini tayin hakkı, demokratik bir düzeni zorunlu kılar, **öyle ki**, bu düzende yalnızca genel olarak demokrasi ile yetinilmez,

⁶ Lenin, *Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm*, s: 94.

⁷ Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 52.

⁸ Lenin, age, s. 50-51.

⁹ Mesut Odman, *Geleneğe*, Sayı: 64.

burada, özel olarak ayrılma sorununu *demokratik olmayan* yoldan çözüme bağlamak *olanaklı değildir*. Demokrasi, genel anlamıyla, savaşçı ve ezici bir milliyetçilikle bağdaşabilir. Proletarya, bir ulusun bir devlet sınırları içinde zorla tutulmasını olanaksız kılan bir demokrasiden yanadır.”¹⁰

Evet, Marksizm-Leninizm açısından, “biz söyledik oldu” denilebilecek bir “kolaycılık” mevcut değildir. Eğer birileri, Marksist-Leninist olduklarını iddia ederek Marksizm-Leninizmin temel saptamalarıyla çelişen görüşleri kolayca ortaya koyabiliyorlarsa, bunun tek nedeni yeni kuşakların tarihsel ve teorik bilgi eksikliği, kurgusal bilgiyle eğitilmiş olmalarıdır.

Benzer eklektizm ve kolaycılık “MDD-sosyalist devrim” konusunda da ortaya çıkmaktadır.

Solda yer alan herkesin bilmek durumunda olduğu gerçek, çok uzun zamandan beri MDD’yi savunan herhangi bir siyasal hareket ve örgütün mevcut olmadığıdır. Bunu fırsat bilen eklektik-revizyonistler (SİP-TKP), legal ve her koşulda “icazetli” oluşlarından yararlanarak “siyaset geyiği” içinde “teorik gevezelik”¹¹ yapmışlardır.

Bu “geyik-teori” çerçevesinde, “biz sosyalist/komünistiz, sosyalist devrim yaparız” şeklinde basit bir çıkarsamayla MDD’nin “defterini” de “dürüvermişlerdir”.

Ama yıllar geçmiş, köprünün altından çok sular akmıştır. MDD’nin defteri “dürülmüş”se de, bu kez karşılanna “emperyalizm” ve “anti-emperyalist mücadele” çıkmıştır. “Ardılı” olmalarıyla övündükleri ve “aştk” diyerek böbürlendikleri Boran-Aren TİP’inin “sosyalist devrim” tezlerini, birbiri ardına piyasaya sürerken, TİP’in anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleyi bir yana itişini görmezlikten gelinir.

Bugün şöyle söylemektedirler, sabırla okuyalım:

“Türkiye’de sosyalist devrimin

¹⁰ Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 11-12.

¹¹ SİP-TKP’nin “kıdemli teorisyeni” M. Çulhaoğlu şöyle yazmaktadır: “Türkiye soluna uzun yıllar damgasını vuran, bunca yakınmaya konu olan ‘teorik gevezelik’ artık sahneden çekilmiş, yerini ‘pratik gevezeliklere’ ve ‘siyaset geyiğine’ bırakmıştır.” (“Komünist”, Sayı: 299, 5 Ocak 2007)

baskın bir anti-emperyalist karakter taşıyacağına ilişkin öngörünün sağlam örülmüş **devrimci bir stratejiye dönüştürülmesi** konusunda TKP’nin yürüttüğü siyasal, ideolojik ve teorik çalışmalar belli bir **olgunluk düzeyine ulaşmıştır**. Emperyalist saldırganlığın Türkiye’de ve dünyada ortaya çıkardığı yeni sorun ve gerilimler ile bu saldırganlığın farklı kesimlerde yarattığı hoşnutsuzluk ve tepkiler emek-sermaye çelişkisinden ayrı ele alınmasalar bile, **doğrudan kapitalist sömürüye bağlanamazlar**. Bununla birlikte, emperyalist saldırganlığın sınıfsal değil de **ulusal bir eksende** göğüslenmesi gerektiğine ilişkin görüş, doğrudan burjuvazi tarafından emekçi kitleleri silahsızlandıran bir **manipülasyon girişimi** olarak gündeme gelmiyorsa, **marksizmi** ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin mirasını **çarpıtmaktan** başka bir anlam taşımamaktadır. Bu görüş ile emperyalizme karşı mücadelenin ortaya çıkardığı yurtsever görevlere ‘antikapitalist’ konumlanışı zedeleyeceği için sırt çevirenlerin hareket noktası aynıdır: Antiemperyalizm ile antikapitalizmi birbirinden ayırmak. Oysa bugün yalnız Türkiye’de değil dünyanın her yerinde, komünist bir strateji, tek tek ülkelerin özgün koşullarına uygun bir biçimde kapitalizme karşı mücadeleyle emperyalizme karşı mücadeleyi ortaklaştırmak demektir.”¹² (abc)

Onca yıldan sonra SİP-TKP, “devrimci bir strateji” oluşturacak “olgunluk düzeyine ulaşmış! “Devrimci strateji”leri de, “baskın bir anti-emperyalist karakter taşıyan” “sosyalist”, yani anti-kapitalist “devrim” olmaktadır.

Yukarda ifade ettiğimiz gibi, bu “olgun strateji”, Boran-Aren oportünistlerinin “antikapitalist devrim”inin “baskın anti-emperyalizm”le “aşılmış” halidir.

Sorun, “baskın anti-emperyalizm” ile “anti-kapitalizm”in birbiriyle nasıl “bağ”daştırılacağıdır.

Şüphesiz eklektik-revizyonistler için sorun “biz söyledik oldu” ile halledilmiştir. Ne

¹² SİP-TKP 8. Kongre Raporu.

yazık ki, “icazetli siyaset” bile işin içinden bu kadar kolay çıkamaz.

Eklektik-revizyonistler, emperyalizmi “başka ülkeleri işgal eden, pervasız saldırganlık” olarak sunmaya çalışırlar. Dolayısıyla emperyalizme karşı kitlelerin “hoşnutsuzluk ve tepkileri”ni de bu “saldırganlığa karşı” tepki olarak sunarlar. Böylece anti-emperyalizm, emperyalizmin saldırganlığına karşı duyulan tepkiye, ama “doğrudan kapitalist sömürüyle bağlı” olmayan bir “tepkije”, dolayısıyla da maddi temeli olmayan bir “duyguya” indirgenir. Artık görev, bu “duygusal vatandaşları”, “yurtsever” söylemle örgütlemekten ibarettir!

Ulusların kaderlerini tayin hakkında R. Luxemburg ve Tito’nun tezlerini savunan bu eklektik-revizyonistler, anti-emperyalizm söz konusu olduğunda, çıkar yolu Kautsky’nin tezlerinde bulmuşlardır.

Lenin’in sözleriyle, “Kautsky, 1915’te, hatta 1914 Kasımında, emperyalizmin ekonominin bir ‘evresi’ ya da aşaması değil de, mali-sermayenin ‘yeğlediği’ bir politika, belirlenmiş bir politika olduğunu”¹³ söyler.

Emperyalizmi, başka ülkeleri işgal ve ilhak etmek, dünyanın toprak olarak paylaşılmasına yönelik bir “politika” olarak tanımlamak sadece Kautsky’e özgü değildir. Kuruşçev’den Gorbaçov’a kadar SBKP revizyonistleri yıllar boyu emperyalizmi bir “dış politika” konusu olarak ele almışlardır. Dolayısıyla emperyalizm, sömürge, yarı-sömürge ve geri-bıraktırılmış ülkeler için “dışsal olgu” olarak kabul edilmiş ve böylece emperyalizm ile kolonyalizm (eski-sömürgecilik) özdeşleştirilmiştir.

Lenin’in tanımıyla, “Emperyalizm, tekelilerin ve mali-sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.”¹⁴

“İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde, kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır.”¹⁵ Dolayısıyla, bu ülkelerde tarihsel süreçte, emperyalist sermayeye bağlı

bir kapitalist gelişme ortaya çıkar.

İşte emperyalizm ve kapitalizm “sorunsal”ında en önemli olgu, sömürge, yarı-sömürge ve geri-bıraktırılmış ülkelerde emperyalist sermaye ihracına **bağlı** kapitalist gelişmedir.

Lenin, ulusların kaderlerini tayin hakkına ilişkin tahlilinde ortaya koyduğu gibi, **“Sömürgelerin kendi sermayeleri, ya da sözü edilecek kendi sermayeleri yoktur. Ve finans kapital altında, siyasal bağımlılık koşulu olmadan hiçbir sömürge sermaye edinemez.”**¹⁶ (abc)

Bu yüzden, emperyalizme bağımlı ülkelerde gelişen kapitalizm, emperyalist sermayeye bağımlıdır. Gelişen kapitalizm, ülkenin kendi **iç dinamiği ile değil, dış dinamikle**, yani emperyalist sermaye ihracı ile geliştirilmiştir, dolayısıyla emperyalist sermayenin çıkarlarına göre biçimlenmiştir, çarpıktır. Bu nedenle de, bu ülkelerdeki ekonomik, toplumsal ve siyasal çelişkiler, her durumda dış dinamik tarafından belirlenir.

SİP-TKP’nin “emperyalist saldırganlığa karşı hoşnutsuzluk ve tepki” olarak tanımladıkları anti-emperyalist tepkilerin maddi temeli de, bu çarpık gelişme ve bunun yarattığı çelişkilerdir.

Bu durumun bilincinde olmayan, ancak çelişkilerden değişik biçimlerde etkilenen kesimlerin anti-emperyalist tepkileri, basit bir biçimde “emperyalist bağımlılıktan samimi olarak kurtulmak isteyen”lerin¹⁷ duygusal tepkisi gibi sunulamaz. Bu “tepkiler”, emperyalist sömürünün yaratmış olduğu ilişki ve çelişkilere bağımlıdır. Bu yüzden, **çözüm, emperyalizme bağımlılığın sona erdirilmesi, emperyalist sermayeye bağımlı ilişkilerin ortadan kaldırılmasıdır. Bu ise, yalnız haliyle emek-sermaye çelişkisinin çözüm platformu değildir.**

Ekonomik temele, üretim ilişkilerine ait maddi varlık koşulları bir yana bırakılarak, anti-emperyalist tepkileri “samimi tepkiler” şeklinde sıradanlaştırmak ve çıkışı da bu “samimi tepkileri” gösteren kesimleri “safalara” çekmek olarak göstermek, en hafif deyişle, sınıfların ve sınıf mücadelesinin tarihin devindirici gücü olmadığını, tersine “bilinçli insanların tarihi yaptıklarını” söyle-

¹³ Lenin, *Emperyalizm*, s. 109.

¹⁴ Lenin, *age*, s. 111.

¹⁵ Lenin, *age*, s. 78.

¹⁶ Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s. 156.

¹⁷ SİP-TKP 8. Kongre Raporu.

mek demektir.

Şöyle söylüyorlar:

“.. **emekçi sınıflar ve küçük burjuvazi içerisinde** sosyalist bir perspektife hiç sahip olmayan ama emperyalist bağımlılıktan **samimi olarak kurtulmak isteyen** küçümsenmeyecek bir kesim vardır. Son yıllardaki gelişmelerden dolayı genişleyen bu kesim aynı anda hem milliyetçi hem dinci hem de liberal ideolojilerin etkisi altındadır. Bu kesimde yer alan **milyonlarca kişinin** söz konusu **ideolojilerin etkisinden kurtarılmaları** ve tutarlı bir anti-emperyalist mücadelenin unsurları haline getirilmeleri onların **ille de** sosyalizm perspektifine ikna edilmelerini **gerektirmez.**”¹⁸ (abç)

Evet, insanların anti-emperyalist mücadeleye katılmaları için mutlaka “sosyalist” olmaları gerekli değildir. Asıl olan emperyalizme karşı mücadele etmeleridir. Ancak söz konusu olan “ideoloji” olunca, kaçınılmaz olarak sınıflar ve sınıf ideolojileri gündeme gelir. “Milyonlarca kişinin” milliyetçi, dinci, liberal ideolojilerin etkisinden kurtarılmaları” demek, burjuva ideolojisinin bu değişik biçimlerine karşı **proletarya ideolojisinin** egemen kılınmasıdır. Bu da, açık ifadeyle, burjuva ideolojisinin etkisi altındaki “milyonlarca kişinin” sosyalist dünya görüşüne kazanılmasından başka bir şey değildir.

Bunun dışında, insanlar, “soyut idealler” uğruna ve “duygusal” nedenlerle mücadeleye atılmazlar. Onları mücadeleye yönelten, her zaman sınıf ilişkileri, son kerte maddi yaşamın üretim tarzıdır.¹⁹

Varsayalım ki, bu eklektik-revizyonistlerin “sosyalist perspektife ikna edilmeleri gerekmeyen” insanları, “baskın anti-emperyalist” mücadeleye katıldılar. “Samimi olarak” emperyalizmden kurtulmak isteyen bu kesimler (“milyonlarca kişi”), “sosyalist perspektife ikna edilmedikleri” koşullarda anti-emperyalist mücadelenin zaferiyle ne-

yin gerçekleşmesini isteyecekler ve bekleyeceklerdir?

Eğer bu insanlar (“milyonlarca kişi”) “samimi” olmakla, aynı zamanda “aptal” ve kendileri için hiçbir şey istemeyen insanlar olarak tanımlanabilir “idealistler” ise, mücadelenin sonucundan bağımsızlık dışında bir şey beklemek durumunda olmadıkları için, kendileri dışında aynı mücadelede yer alanların, dolayısıyla belli istekleri ve beklentileri olan kesimlerin iktidara gelmesini sağlamaktan başka bir şey yapmayacaklardır. Böylece SİP-TKP, “yurtsever cephe” çevresinde topladığı “milyonlarca kişi”nin “samimi”yetine dayanarak iktidara gelecek, “sosyalist devrim”ini yapabilecekler! Ve diyecektir ki, “özel mülkiyeti kaldırdık”... Söz konusu olan “samimi” “milyonlarca kişi”, adıyla sanıyla söylersek, “emekçi sınıflar ve küçük burjuvazi içerisinde”ki “milyonlarca kişi” sessiz sedasız bu uygulamaları kabul ederek, “sosyalist Türkiye”de yaşama “onuruna” sahip kılınacaklardır!

Tüm bu saçmalıklar, SİP-TKP’nin eklektizminin ürünleridir. Üstelik kendi “orijinal” teorilerinin de tam tersidir.

“Emperyalizm, kapitalizm + mali sermayenin üstünlüğü, tekeller ve çeşitli uluslararası duruşları toparlayan bir bütündür. Bu yüzden anti-emperyalist olmak için **kesinlikle** anti-kapitalist olmak gerekmektedir. Ülkemizden emperyalistleri kovmak ama ülkemizde kapitalizmin devam etmesine göz yummayı savunmak tamamen yanlış bir politik hattır. Bu yüzden sadece ‘Bağımsız Türkiye’ savunusu yeterli değildir. Emperyalizme karşı mücadelenin ideolojik yönelimi anti-kapitalizmden kalkan ve anti-emperyalizme yönelen bir doğrultu izlemelidir. Kitlelere neden kapitalizme karşı durmaları gerektiğini öğretmek, onların neden anti-emperyalist olmaları gerektiğini anlatmanın ilk adımıdır.

Anti-kapitalist olmayan anti-emperyalist olamaz.”²⁰

Dün bunu söyleyenler, bugün “sosyalizm perspektifine ikna edilmeleri gerekmeyen milyonlar”ın anti-emperyalizminden söz etmektedirler.

¹⁸ SİP-TKP 8. Kongre Raporu.

¹⁹ “Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklardır.” (Marks, *Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı*, s. 25.

²⁰ Emin Sarp, *Geleneç*, Sayı: 60, Ağustos 1999.

Bütün bunlardan sonra, SİP-TKP, “bas-kın anti-emperyalist karakterde sosyalist devrim” için seçimlere “Emperyalizme Karşı Yurtsever Cephe’nin siyasal ve örgütsel çerçevesiyle katılma kararı almış”tır.²¹ Böylece adında “komünist” sıfatı olan “parti” kendi siyasal ve örgütsel çerçevesini bir yana bırakarak, bir başka siyasal ve örgütsel çerçeveyi kabul ettiğini ilan etmiştir.²²

Şimdi bu “komünist parti”nin siyasal ve örgütsel çerçevesiyle seçimlere katılma kararı aldığı “EK Yurtsever Cephe” denilen şeye kısaca bakalım.

Programına bakıldığında bu “cephe”, “bağımsız ve onurlu” ve “eşitlikçi ve özgür Türkiye” için, “işçileri, emekçileri, yoksul köylüleri, öğrencileri, aydınları, kısacası yaşamını başkalarının sırtından kazanmayan herkesi”²³ kapsayan bir örgütlenme olarak tanımlanır.

SİP-TKP’sinin eklektizmi, kendi üyelerini “taban inisiyatifleri” şeklinde sunarak oluşturduğu “cephe”sinde bir kez daha ortaya çıkar. Şöyle ki:

Bir yandan işçiler ve yoksul köylülerden söz edilir, diğer yandan “emekçiler”den, öğrencilerden, aydınlardan ve nihayet “yaşamını başkalarının sırtından kazanmayan herkes”ten söz edilir. Bu “kapsam”a göre, işçiler ve yoksul köylüler, emekçiler kategorisine girmemektedir. Dolayısıyla işçiler ve yoksul köylülerin dışında ve onlardan ayrı olarak bir “emekçiler” kategorisi söz konusudur. Bu “emekçiler” programda tanımlanmadığı için hangi kesimleri ve sınıfları kapsadığı belirsiz olmakla birlikte, “yaşamını başkalarının sırtından kazanmayan herkes” olmaktadır. Öte yandan SİP-TKP’si “emekçi sınıflar ve **küçük burjuvazi** içeri-

sinde sosyalist bir perspektife hiç sahip olmayan ama emperyalist bağımlılıktan samimi olarak kurtulmak isteyen küçümsenmeyecek bir kesim”den ve bunların örgütlenmesinden söz eder.

“Yaşamını başkalarının sırtından kazanmayan herkes”in içinde yer aldığı bu “samimi” küçük burjuvaların kimler olduğu ise meçhuldür. Örneğin küçük köylüler, orta köylüler, küçük esnaf, küçük tüccar vb. kır ve kent küçük-burjuva unsurları “yaşamını başkalarının sırtından kazanmayan herkes”in kapsamı içinde midirler?

Şüphesiz bu ve benzeri soruları sormanın ve yanıtlarını “EKYC” programında bulmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktur. “EKYC”, SİP-TKP’sinin eklektizminin pragmatist ürününden başka bir şey değildir. Çünkü programında, “İşçi sınıfımız, Türkler, Kürtler ve diğer ulusal, etnik öğelerden oluşan bir bütündür. TKP bu bütünlüğü esas alır ve her tür ayrımcılığa karşı işçi sınıfının siyasal ve örgütsel birliğini temsil eder” diye yazan bu eklektik oportünistler, 8. Kongrelerinde, “TKP Türk, Kürt, bu topraklarda yaşayan tüm emekçilerin partisidir” diye tanımlayabilmişlerdir.²⁴

Özce söylersek, teoride eklektik, siyasette oportünist, söylemde popülist, pratikte “keskin” geçinen SİP-TKP, 12 Eylül sonrasında Türkiye solunun içinde bulunduğu durumun basit bir örneğidir. Onlar, neo-liberalizmin soldaki uzantısı ÖDP ve teslimiyetçiliğin ve pasifizmin temsilcisi EMEP’le birlikte, “umudu büyüten” genç ve içten insanları kendi oportünist ve kariyerist amaçları için kullanmakta birbirleriyle yarışmaktadır.

“Oportünizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılık kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme sevi-

²¹ Yurtsever Cephe 1. Genel Kurul Kararlarından, 11 Mart 2007.

²² Bunun kılıfı da şöyle dikilmiştir: “Komünist partisi tarihsel olarak bir iktidar alternatifidir; tersi düşünülemez. Ancak seçimler, kendi özel gündemleri gereği bu alternatifin birtakım başlıklarda somutlanması gerekliliğini daha fazla dayatır. Parti buna kayıtsız kalamaz. Ancak sosyalizm programını tüm ayrıntılarıyla propaganda etmek **hem imkansızdır hem de faydasızdır**. Bu bağlamda da parti yine temel stratejisi etrafında birtakım öncelikler belirleyecek ve bu öncelikleri son derece yalın ve anlaşılır bir biçimde, kararlı bir tarzla propaganda edecektir.” (“Komünist”, “İddiamız büyüktür”, Sayı: 304, 9 Şubat 2007.)

²³ Yurtsever Cephe’nin Yolu.

²⁴ Bu “genişleme”nin gerekçesi ise şöyle ifade edilmektedir: “... geçici, marjinal istihdam türleri ve boğucu yoksullaşma sonucu, klasik ‘işçi sınıfı kimliği’-nin bir yoksul-proleter-halk kimliksizleşmesiyle yer değiştirdiği bir süreç yaşanmaktadır. Bir toplumsal sınıf olarak sahip olduğu geleneksel konumu gölgelenen işçi sınıfı, biçimsiz bir halk kategorisinin içinde, orta sınıfların ideolojik eziciliği altında ve lümpen eğilimler sergileyen bir yoksullar kalabalığının gölgesinde eritilmektedir.” (*Gelenek*, Sayı: 85.)

yesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit oportünizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmamaya dayanır. Genellikle sağ oportünizmin temelinde korkaklık, azımsızlık, ve proletaryanın devrimci zaferine inanmamak yatar. Bu yanlarını örtmek için o, en 'keskin' gözükmek zorundadır... Oportünizm-

de *ilke* istikrarı diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlarla karalar. Onun için tek şey önemlidir: 'Herşeye rağmen proletaryanın devrimci hareketini nasıl pasifize edebilirim?'. Bu eyleminde Marksist ilkeler sadece basit birer araçlardır."²⁵

²⁵ Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*.

Solda Eski Seçim Taktiğinin Yeni Versiyonu: Bağımsız Demokrat Adaylar

Solun, “marksist sol”, “devrimci sol”, “devrimci demokrat sol”, “bizim sol” ya da “öteki sol” olarak değişik biçimlerde tanımlanan solun en bilinen seçim taktiği, seçimleri boykot olmuştur. Yaklaşık otuz yıl boyunca solun “boykot taktiği”, legalist sol dışındaki tüm sol örgütler tarafından kabul edilmiş ve savunulmuştur.

Solun “boykot taktiği” karşısında legalistler, her durum ve koşulda seçimlere katılmayı esas alan bir çizgi izlemişlerdir. Legalistlerin seçimler karşısındaki “politikaları”, aynı zamanda onların varoluş nedenidir, dolayısıyla “taktik” değil, stratejik niteliktedir. Bu nedenle de, değişik dönemlerde oligarşik yönetimin “seçim manevraları”nı (özellikle milli krizin derinleşmeye yöneldiği, ülkeyi “yönetemez” hale geldikleri koşullarda başvurdukları bir yöntemdir) doğrudan destekleyerek, aynı zamanda oligarşinin siyasal zorunun meşrulaştırılmasına da hizmet etmişlerdir.

Seçimler karşısında bu iki “taktik” ve “strateji” ortasında, değişik marksist söylemlerle “seçimlere katılma koşulları mevcut ise” diye başlayan gerekçelerle, “bağımsız sosyalist adaylar çıkartılması ve bağımsız adayların olmadığı yerlerde ilerici, demokrat ve yurtsever adayların desteklenmesi” şeklinde bir “orta yolcu” “taktik” daha vardır.

Legalistler bir yana bırakılacak olursa, solun seçim “taktiği”, ya boykot ya da “bağımsız aday” göstererek seçimlere katılma şeklinde iki başlıdır.

MLKP gibi illegal legalistler, bu ikinci tür “taktiği” “üç dönemdir” “kararlılıkla” yürütmektedirler. Benzer biçimde utangaç legalistler de, son seçimlerde aynı “taktik”i benimsemişlerdir.

Son otuz yıl içinde yapılan seçimlerde solun “boykot taktiği” çok fazla etkili olmamıştır. 1999 seçimlerinden itibaren “boykot taktiği” neredeyse unutulmuş, “bağımsız sosyalist adaylar taktiği” neredeyse “tek sol politika” haline gelmiştir.

Bu “taktik”in, seçimlerde hangi partiye oy vereceğini soran “sol seçmen”e yanıt vermekte oldukça rahatlatıcı olduğu da kesindir: Sandığa git, bağımsız sosyalist adaya oy ver, bağımsız sosyalist aday yoksa ilerici, demokrat ve yurtsever adayın olduğu “listeye” oy ver!

Solun bu “iki taktik” arasındaki gidiş gelişleri otuz yıllık bir tarihi kapsamakla birlikte, 2007 seçimleri yaklaştıkça “hertürlü sol”un “bağımsız adaylar” göstererek meclise girmesini öneren ve planlayan yayınlar ve tartışmalar yoğunlaşmıştır. Özellikle DTP’nin %10 barajını aşamayacağı kendilerince kabul edildiği ölçüde, seçimlere “bağımsız adaylar”la girerek “en az” 20-30 milletvekili çıkartabileceği hesapları, bu gelişmeyi “tetiklemiş”tir.

DTP’nin “bağımsız aday” gösterme eğilimiyle birlikte güncellenen konu, giderek “yeni taktikler” olarak “her çeşit sol” için “cazip öneri” haline getirilmeye çalışılmaktadır.

“Bağımsız aday gösterme” konusunda-

ki bu gelişmeler karşısında, neo-liberalizm yandaşları, “solun kendisini yenilemesi” için Marksizm-Leninizmin terk edilmesini zorunlu gören “globalist aydınlar”, “bağımsız demokrat adaylar” gösterilmesi proje ve planlarıyla ortaya çıktılar. Her zaman olduğu gibi, bu eski “taktiğin” yeni versiyonu Aydın Doğan medya grubu tarafından piyasaya sürüldü.

Yeni versiyonun bir tarafında “yayın danışmanı” Nurcan Akad ile “tüketici hakları yazarı” Meral Tamer’in başını çektiği “bıyıklı kadınlar meclise” sloganı eşliğinde *Milliyet* gazetesi, diğer tarafında ise Prof. Dr. Ahmet İnsel’in başını çektiği “bağımsız demokrat adaylar” projesiyle *Radikal* gazetesi yer almaktadır.

Nurcan Akad-Meral Tamer ikilisi, “feminel” bir söylemle, mecliste kadınların daha fazla temsil edilmesi gerekliliğine dayanarak “bağımsız kadın adaylar”ın propagandasını yaparken, Ahmet İnsel’in projesi daha “bilimsel” sunuma sahiptir.

Nurcan Akad-Meral Tamer ikilisine göre, “sonucu ne olursa olsun, bağımsız sol/kadın aday kampanyası başarılı olacaktır”. İddiaları odur ki, bu “taktik”, “tıkanmış siyasetimize hayat öpücüğü” verecektir!

Ahmet İnsel’in “bilimsel sunumu”nun gerekçeleri ise, hem aritmetiksel, hem “mantıksal”dır.

Aritmetiksel olarak, “bağımsız adaylar”ın seçilebilmeleri için seçim çevrelerinden %3 ile %7 civarında oy almaları yeterlidir. “... örneğin İstanbul’da 55.000-60.000 oyla, Ankara’da 1 bölgede 53.000-58.000 oyla, İzmir, Kocaeli ve Gaziantep’te 47.000 civarında oyla, 3 veya 4 partinin ulusal barajı aştığı bir seçimde, 2002 seçim verileri temelinde bağımsız seçilmek mümkündür” (dür)

Bu sayısallığın “mantıksallığı” ise şöyle ifade edilmiştir:

“Ülke barajını aşmanın Türkiye’de solun halihazırdaki durumu itibarıyla hiçbir inandırıcılığı olmamasının yarattığı kırılma, bugün sol partilerin gerçek oy potansiyellerinin de altında oy almalarına yol açıyor. Bu nedenle, solun siyasal alanda iyice marjinalleşmesine yarayan bu seçim sistemini delme şansı yüksek olan bağımsız sol aday girişiminin, geniş bir sol eğilimli seçmen çevresinin

beklentilerine, duyarlılıklarına yanıt vereceğini kestirmek zor değil. Bu çerçevede de, bugüne kadar ‘iyi çocuklar ama çabaları nafile’ diyerek, folklorik oluşum muamelesi yapılan sol hareketlerin sesinin çok daha güçlü biçimde dinlenmesi, medyanın siyasal magazin malzemesi olmaktan öteye gitmesi olanağı var.”

Böylece “öteki sol”un otuz yıllık oportünistlerinin “ortayolcu” “seçim taktiği”, şimdi neo-liberalerin, sivil toplumcuların taktiği olarak sola sunulmaktadır. Bu sunumdan sonra yapılması gereken, bu “ortayolcu-neo-liberal” taktiği pratiğe uygulamak için seçim çevrelerine uygun “aday adayları” belirlemekten ibarettir. Prof. Ahmet İnsel, altı-üstü 31 seçim çevresi saptamıştır. 31 seçim çevresinde 31 “aday”ı belirlemek de, “ortayolcular” için zor olmasa gerek.

Bu yolla, 31 seçim çevresinden 31 “bağımsız demokrat/sol aday” meclise girer, grup kurar ve kendilerini yeni ve yepyeni bir “sol parti” olarak örgütler. Artık “sol”un önü açılmış, marjinalite dönemi bitmiş “makus talihi” yenilmiş olur!

Elbette bu aritmetiksel, mantıksal ve feminel “seçim taktiği”nin uygulanamayacağı; uygulansa bile, bunun CHP’nin oy ve milletvekili kaybetmesine, hatta CHP’nin barajın altında kalmasına yol açarak AKP’nin önünü açacağı da söylenebilir. Meral Tamer’in köşesinde yazdığı gibi, bu “ortayolcu seçim taktiği” sonucunda AKP milletvekillerinin %90’ını alarak meclise tümüyle egemen olabilir. Ama hiç endişe etmeye gerek yoktur, yanıtı Meral Tamer’in yazılarında mevcuttur:

“Varsayın ki böyle bir dağılım oldu. Bu durumda en fazla 5 sene daha kötü yönetiliriz. Ondan sonra adında SOL kelimesini taşıyan ENGELLER ortadan kalkar ve doğal denge kurulur.”

Evet, “keskin solcu” söylemiyle söylersek, “varsayalım ki böyle olsun”, olsun da çelişkiler keskinleşsin, çelişkiler keskinleşsin ki halkımız daha fazla ezilsin, ezilsin ki solun “kıymetini” anlansın, anlansın ki “solcu” olsun. Zaten “natural selection” doğanın bir “yasası” değil mi?

Ne diyelim? Allah alnımıza ne yazmışsa o olur, hayırlısıyla beş yıl sonraki seçimlere bakalım!

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alışverişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

Che Guevara

<http://www.kurtuluscephesi.com> 10. Yılında

Kurtuluş Cephesi dergisi ve *Eriş Yayınları*'nın internet üzerinden erişiminin sağlanmasının 10. yılına girdik.

Dokuz yıl önce *Kurtuluş Cephesi* internet sayfası yayıma başladığında, sadece *Kurtuluş Cephesi* ile *Eriş Yayınları*'na internet üzerinden erişilmesinin olanaklı kılmanın amaçlanmadığı, aynı zamanda "ticarileştirilmiş" Marksist-Leninist klasiklerin internet ortamına taşınmasının amaçlandığını da belirtmiştik.

Dokuz yıl içinde bu amaçlara önemli ölçüde ulaşılmıştır. Her ne kadar Marksist-Leninist klasiklerin tamamının internet ortamına aktarılması tamamlanmamışsa da, *Kapital* başta olmak üzere en "hacimli" ya-

ptıların internet ortamına aktarılması gerçekleştirildi.

Bunlar yapılmaya çalışılırken, *Kurtuluş Cephesi* ve *Eriş Yayınları*'nın özgün basımları pdf formatında ulaşılabilir hale getirildi. Marksist-Leninist klasikleri ise, her türlü tartışma ve "şaibe"den uzak tutabilmek için, esas alınan metnin baskı tarihi belirtilerek, basımlara uygun olarak sayfa numaraları da metinlerin içine yerleştirildi. Böylece tüm yapıtlar, doğrudan basılı metni esas alan bir "referans kaynağı" haline getirildi.

10. yılda onbinlerce sayfayı bulan Marksist-Leninist klasikler, *Kurtuluş Cephesi*'nin, ilk sekiz sayı hariç, bütün sayıları ve *Eriş*

http://www.kurtuluscephesi.com				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Mart 1999-Aralık 1999	1.313.194	336.685	8.086.208	57.961
2000	1.627.782	524.415	11.503.872	98.877
2001	1.898.130	773.205	17.765.678	136.182
2002	2.011.906	754.888	25.280.362	200.289
2003	3.452.082	774.788	32.426.580	356.293
2004	3.765.521	1.124.092	51.541.202	501.325
2005	8.283.931	2.194.187	106.620.473	1.204.881
2006	13.217.544	3.554.709	176.065.325	1.920.326

http://www.kurtuluscephesi.org				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
2002	672.459	129.863	7.565.828	49.058
2003	683.190	196.167	13.213.352	69.435
2004	387.479	252.141	16.598.723	45.165
2005	682.534	405.334	32.427.179	66.646
2006	937.160	566.454	44.671.002	85.137

Alınan .pdf dosyaları					
	2002	2003	2004	2005	2006
www.kurtuluscephesi.com	23.888	86.644	94.666	204.377	193.827
www.kurtuluscephesi.org	35.971	85.469	111.802	220.929	325.403
<i>Toplam</i>	59.859	172.113	208.472	425.306	517.220

En çok alınan .pdf dosyaları		
		2006
K. Marks:	Kapital Cilt: I	106.794
Mahir Çayan:	Tüm Yazılar	23.913
Kurtuluş Cephesi:	Laiklik ve Şeriatçılık Üzerine	16.979
G. Politzer:	Felsefenin Temel İlkeleri	16.620
Kurtuluş Cephesi:	Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım	16.079
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-I	15.453
K. Marks:	Kapital Cilt: II	14.781
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-II	10.447
K. Marks:	Kapital Cilt: III	8.414
Marighella:	Şehir Gerillasının Elkitabı	8.513
F. Engels:	Anti-Dühring	8.049
F. Engels:	Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni	6.057
THKP-C/HDÖ:	Bildiriler	5.849
THKP-C/HDÖ:	Eylem Kılavuzu-III	4.345
THKP-C/HDÖ:	Gramsci Üzerine	4.228
Kurtuluş Cephesi:	89. Sayı	3.932
Mao Zedung:	Seçme Eserler, Cilt: I	3.836
THKP-C/HDÖ:	Ulusal Sorun Üzerine	3.764
TİB:	Günümüzde Emperyalist Sömürü Mekanizması	3.563
Kurtuluş Cephesi:	81. Sayı	3.499

Yayımlar'nın çıkarmış olduğu tüm kitaplar doğrudan internet üzerinden erişime açılmış durumda.

Bu çalışmamızda, özel olarak Marksist-Leninist klasiklerin internet ortamında ulaşılabilir hale getirilmesine yönelik çağrımıza, bir istisna dışında, hiçbir yanıt gelmediğini de, üzümlere söylemek zorundayız.

Evet, uzun bir yol katedilmiştir. Ancak gidilecek daha uzun yol vardır. Apolitikleşmenin ve ideolojisizleşmenin egemen ki-

lendiği, Marksist-Leninist teorisinin önemsizleştirilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Jose Marti'nin sözüyle, bugün "*ak-kor zamanıdır, yakında yalnız ışık görülecektir*".

Işığın görüleceği günlere ulaşmada *Kurtuluş Cephesi* internet sayfasının küçük de olsa bir katkısı olmuşsa, bundan dolayı onur duyduğumuzu, ancak gerçek ışığın devrimin zaferiyle görüleceğinin bilinciyle yeni bir yıla başlarken, istatistik verilerin yorumunu okurlara bırakıyoruz.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**

MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**

İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**

*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**

*** **OLİGARŞİ NEDİR?**

*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**

*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**

*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**

*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**

*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**

*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**

*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA

*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**

*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**

*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**

*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**

*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**

*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

